

Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums

Adventes Vēstis

2018. gada maijs, #5 (268)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA:
SIEVIEŠU
KONGRESS

VAI VISI CILVĒ-
KI IR RADĪTI
PĒC DIEVA
LĪDZĪBAS?

SIEVIETES
KALPOŠANA
DRAUDZĒ

ELENAS VAITAS
MANTOJUMA
NOZĪME

INTERVIJA
AR ANNU
GALENIECI

Latvijas ziņas	4
Aktuāls jautājums	5
Tēma	6
Intervija	9
Vārds mācītājam	16
Jauniešiem	18
Bērniem	22

Vasaru un kongresu gaidot

Mūsu mājās domas par vasaru un brīvlaiku ir tās, kas palīdz izturēt lielo slodzi parastajā, mūzikas un mākslas skolā. To saprot ikviena ģimene, kur ir skolas vecuma bērni. Gribas labi apliecināt ilgāku laiku krātās zināšanas un prasmes, dabūt labus rezultātus pārbaudes darbos, noslēgt zināmu posmu savā mācību ceļā un tad paskatīties mazliet uz priekšu.

To visu rakstu, domājot gan par saviem (un visiem citiem) skolēniem un studentiem, gan par tiem, kas gatavojas Latvijas draudžu savienības kongresam, kurš notiks maija beigās. Vienmēr tas ir bijis ļoti nozīmīgs notikums visām draudzēm. Par to ir lūgts, domāts,

tiek gatavotas atskaites un pārdomāti turpmākie draudzes dzīves plāni.

Man aktuāla ir arī Latvijas simtgades sajūta, īpaši apzinoties, ka ticīgie cilvēki, arī adventisti, ar savām lūgšanām uzturējuši šo valsti. Bībelē aicināts lūgt par vadītājiem un līderiem. Lūgsim par kongresu un iespēju būt noderīgiem ne tikai katram savā ciemā vai pilsētā, bet visai valstij kopumā.

Bet vēl gribu pieminēt un apsveikti visas mammas skaistajā Māmiņu dienā. Ikvienam no mums ir mamma, kura ar savu beznosacījumu mīlestību palīdzējusi mums būt tādiem, kādi mēs esam. Izradīsim uzmanību un mīlumu tām, kas to ir visvairāk pelnījušas – mūsu mammām.

*Tatjana Tomšone,
„Adventes Vēstis” galvenā redaktore*

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Andris PEŠELIS
Ģirts ROZNERIS
Jana JANIŠAUSKA
Juris KARČEVSKIS
Māris GAIDULIS
Mārite LIPSKA
Vilnis LATGALIS

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietojumu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Kongress pārmaiņu laikā

Ir pienācis maijs, pavasara atmodas un Adventistu baznīcas Latvijas draudžu savienības kārtējā kongresa laiks. Kopš iepriekšējā kongresa ir pagājuši gandrīz pieci gadi. Tā būs laba iespēja kopā atskatīties uz aizvadīto laika posmu un izvērtēt paveikto. Bet tas ir arī laiks, kad, domājot par nākotnes plāniem, iespējām un izaicinājumiem, mums ir iespējas lūgšanās meklēt Dieva Gara vadību un gudrību, “kas nāk no augšienes”. Vēlos izteikt pateicību Lūgšanu kalpošanas nodaļai un visiem, kuri iesaistījušies pirms kongresa lūgšanu maratonā, lai izlūgtos Dieva svētības mūsu kopējam darbam.

Latvijas adventistu draudzes, cenšoties darīt labāko no savas puses, ir izraudzījušas delegātus Latvijas draudžu savienības kongresam, lai viņi izdarītu iespējami labākās izvēles un pieņemtu gudrākos lēmumus. Kopumā kongresam ir pieteikti 117 delegāti no Latvijas draudzēm, draudžu savienības darbiniekiem un Baltijas ūnijas padomes. Tāpat ir izraudzīti un apstiprināti arī 18 goda viesi (bez balsošanas tiesībām).

Katrs jauns kongress, protams, nes sev līdzi arī pārmaiņas, un domāju, ka šis kongress nebūs izņēmums. No jauna izraudzītajai komandai un tās vadītājiem būs jāstrādā sarežģītā laikā, kad patiešām nekas vairs “nav neiespējams” jeb, citiem vārdiem sakot, ir “iespējams gandrīz viss”, turklāt jebkurā laikā, vietā un veidā. Laiks, kurā mēs dzīvojam, tiek Bībelē saukts par “gala laiku” jeb laiku pirms Jēzus Kristus godības pilnās atgriešanās. Šis laiks ir pārbagāts ar negaidītiem pārsteigumiem, izciliem viltojumiem, izsmalcinātiem kārdinājumiem un šķietami nebeidzamiem konfliktiem. Tāpat ir jāņem vērā, ka mēs dzīvojam laikā, kad Dieva spēks un godība atklāsies līdzīgi kā tas bija Vasarsvētku dienās, kad draudze piedzīvoja ne tikai lielas grūtības, šķēršļus un vajāšanas, bet arī īpašu Dieva klātbūtni un Svētā Gara vadību.

Mans novēlējums mums visiem šoreiz būs no apustuļa Pētera 2. vēstules. “Mums jau Viņa dievišķais spēks ir dāvinājis visu, kas vajadzīgs dzīvībai un dievbijībai Tā atziņā, kas mūs ir aicinājis ar savu godību un spēku. Ar to Viņš mums ir dāvinājis ļoti lielus un dārgus apsolījumus, lai jums ar tiem būtu daļa pie dievišķās dabas...Tāpēc pielieciet visas pūles un parādiet savā ticībā tikumu, bet tikumā atziņu, atziņā atturību, atturībā pacietību, pacietībā dievbijību, dievbijībā brālību, brālībā mīlestību.” (2. Pētera 1:3-7)

Turpināsim lūgt pēc gudrības no augšienes un Dieva Gara vadības.

Vilnis Latgalis

Gaidāmie pasākumi

24. - 26. maijs

Septītās dienas Adventistu Latvijas draudžu savienības kongress. Rīgā, Baznīcas ielā 12a.

16. jūnijs

Adventistu Talsu draudzes 95. jubilejai veltīts dievkalpojums.

15. - 22. jūlijs

Ceļa meklētāju un Piedzīvojumu meklētāju vasaras nometne.

Sākās septembrī

Pagājušā gada 24. septembrī organizējām pirmo Veselības izstādi Tukumā. Tās turpinājums bija Veselības klubiņa nodarbības. Ikmēneša tikšanās reizēs bijām līdz divdesmit cilvēku. Esam klausījušies lekcijas par visiem astoņiem veselīga dzīvesveida pamatprincipiem un pagāršojusi draudzes locekļu sagatavotus veselīgus ēdienus. 14. aprīlī tikāmies pēdējā nodarbībā. Noklausījušies tēmu pārskatu, dalībnieki iesaistījās pārrunās par dažādiem jautājumiem. Klausītājiem veidojās sirsnīgas un uzticības pilnas attiecības ar nodarbību vadītāju Sigitu Pešeli, un viņi dalījās ar pārdomām un piedzīvoto. “Esmu atteikusies no balto miltu izstrādājumiem, arī makaroniem, un esmu zaudējusi 5 kg svara.” “Jau trīs nedēļas nelietoju kafiju.” “Sākoties pavasara dārza darbiem, esmu apņēmusies atmett vairākus neveselīgus ieradumus.” “Ilgstoti esmu slikti gulējusi, jo iemigt traucēja uzmācīgas domas. Tagad esmu sākusi lūgt Dievu un guļu labi”. Atvadoties klausītājas saņēma skaistus ielūgumus 12. maijā apmeklēt Mātes dienai veltītu dievkalpojumu pārbūvētajās draudzes telpās.

*D. Sproģe
Tukuma draudzē*

Bērni Liepājā

Liepājā 7. aprīlī notika bērnu draudzes (*Messy Church*) priekšpēdējais pasākums šajā 5. sezonā. Nākamais noslēdzošais pasākums ir iepļānots maija sākumā.

Ārā bija saulains laiks, un pilsētā notika sporta pasākums, tādēļ šoreiz uz bērnu draudzi atnāca tikai lielākie bērnu draudzes entuziasti un atbalstītāji: 31 bērns un 11 vecāki.

Tomēr ikviens tika ar prieku sagaidīts un uzņemts. Pasākuma temats bija “Mīli savu tuvāko”. Bērniem tika skaidrots, ko tas nozīmē - mīlēt savu tuvāko. Pasākuma organizētāji bija sagādājuši bērniem gan darba stacijas, gan arī garšīgu ēdienu. Kopā ar bērniem tika dziedāts un spēlēts improvizētā orķestrī. Nepieciešams arī izteikt pateicību par pasākuma finansiālo atbalstu TED padomei un personiski Klārai Sančesai.

A. Pešelis

VAI VISI CILVĒKI BIJUŠI RADĪTI PĒC DIEVA TĒLA UN LĪDZĪBAS?

Jautājuma īsā atbilde ir JĀ! “Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja” (1Moz. 1:27). Taču sievietes statuss mainījās pēc grēkā krišanas. Tā tas tiek skaidrots, lai gan civilizācijai vienmēr ir pastāvējusi iespēja izvēlēties starp 1Moz. 1:27 un 1Moz. 3:16.

Sievietes pakārtotais stāvoklis Bībelē tiek pasniegts kā paša Dieva sods par to, ka Ieva ir ēdusi un devusi aizliegto augli Ādamam. Ievas stāvoklis attiecīgi tika pārcelts uz visām sievietēm visos turpmākajos laikmetos. Bībeles tekstu var interpretēt, ka Ievas pazeminātais statuss ir bijis jau pirms krišanas grēkā, kad Ieva tika izveidota no Ādama sānkaula. 1. Mozus 2. nodaļa klāsta, ka Ādamam nebija izdevies atrast palīgu starp visiem dzīvniekiem. Stāsts dod iespaidu, it kā Dievs sākotnēji nemaz nebūtu iecerējis radīt Ievu, bet bija spiests to izveidot šajā bezizejas situācijā, kādā nonāca nabaga Ādams, nespēdams atrast sev nevienu palīgu starp dzīvniekiem. Taču šāda interpretācija ir klajā pretrunā ar vēstījumu iepriekš, ka “vīrietis un sieviete” abi ir radīti pēc Dieva tēla un līdzības (1:27).

Patriarhālo aizspriedumu atmosfērā priekšroka tiek dota otrajai interpretācijai. Jūdu rabīns Rambams saka: “Pirmajam cilvēkam paņēma ribu un iedeva tam verdzeni, lai tā kalpotu viņam.” Bābeles Talmudā ir sacīts: “Bēdas tam, kura bērni ir meitas,” un sieviete tiek dēvēta par nesataisītu matēriju, kuru tās laulātais vīrs izveido sev par “trauku”. Talmuds atklāj sabiedrību, kurā valda vīrieši. Līdzīgi arī Bībelē sieviešu per-

sonāži pārsvarā tiek attēloti kā pakārtoti, mazsvarīgi, kuru funkcijas ir tikai bērnu dzemdinašana un mājaisaimniecība. Bībeles sievietes maz runā, lai gan tām tiek piedēvēts plāpīgums. Sievietes tiek pasniegtas kā apgānīšanās un nešķīstības cēlonis (3Moz. 15., Atkl. 14:4), lai gan vīrieši ir bijuši tie, kas Kristu nodeva Pilātam un sita Viņu krustā. Taču “teologi” ir spējīgi to piesegt ar “vīģes lapu”, sakot: “Tas viss ir tikai tādēļ, ka Ieva deva aizliegto augli Ādamam.”

Kārtība, kāda starp vīriešiem un sievietēm iesākās pēc grēkā krišanas, iepakās arī tiem, kas sevi dēvē par Jēzus sekotājiem un uzskata, ka arī sievietes ir radītas pēc Dieva tēla un līdzības. Neraugoties uz Dieva apsolījumiem par grēku piedošanu un dievbērnību visiem cilvēkiem, neraugoties uz Kristus vārdiem un vienādu atbildību Dieva bauslības priekšā, sieviešu loma baznīcā tiek nostādīta kā pakārtota. Ja šī situācija tiek apšaubīta, kājās ceļas vīri, kuri, gluži vai tīkodomā pēc “pravieša mēteļa”, pasludina sieviešu pakārtoto stāvokli sabiedrībā kā paša Visvarenā noteiktu un brīdina, ka šī pakārtotā stāvokļa apstrīdēšana vai, ak šausmas, neievērošana var izraisīt Dieva dusmas, atnest lielas nelaimes vai pat izraisīt draudzes atkrišanu no patiesības. Vārdu plūdi no runātāju mutēm dažādās konferencēs un kongresos, kur tiek lemts par sieviešu pozīciju baznīcā, tam ir apliecinājums. Sievietes to klausās un saprot, iznākot sanākušo vīru priekšā, un lūdz tos pārtraukt debates, atstājot tām pakārtoto stāvokli, lai mīļotā draudze “neatkristu” no patiesības. Tas notiek pat konfesijā, kur viena no svarīgākajām autoritātēm ir tieši sieviete

ar praviešu gara dāvanu!

Starpt Kristus mācekļiem evaņģēliju tekstos tiek minēta sieviešu klātbūtne. Kristus ievēroja sievietes ticību, kura 12 gadus cieta no slimības, kas to pieskaitīja pie nešķīstajiem. Kristus ievēroja pagānietes lūgumu, kad tā lūdza Viņu dziedināt viņas meitu. Kristus saruna ar samārietietiem pie akas un Viņa piedošana laulības pārkāpējai. Sievas bija pēdējās pie kapa Kristus apglabāšanas dienā, un tās bija pirmās pie kapa Kristus augšāmcelšanās dienā. Sievietes bija Kristus augšāmcelšanās liecinieces. Sievas tēls ir draudzes simbols Atklāsmes 12. nodaļā. Kas ir Kristus līgava? Un kāpēc tieši līgava un nevis augsti godāto vīru kolektīvs?

Un ko nozīmē Kristus lūgšana, lai visi būtu viens? Vai tas nenorāda uz Dieva tēla un līdzības atjaunošanu vīriešos un sievietēs? Jo Jēzū Kristū vairs nav ne “ne vīra, nedz sievas, jo jūs visi esat viens Kristū Jēzū” Gal. 3:28.

Atšķirības starp vīrieti un sievieti, protams, ka pastāv: emocionālas, fiziskas, arī sociālas. Cik daudz te ir pārpratumu un anekdošu! Atšķirības ir, taču Jēzū Kristū visi top viens. Kristus patiesi atjauno to, ko bija laupījis grēks, aizspriedumi un tumsonība. Cik svarīgi to ir apzināties tajā sabiedrībā, kuri apgalvo, ka tiecas pēc Jaunās Zemes, kur viss, kas ir bijis, būs pagājis! Cik svarīgi, lai tie, kas apgalvo, ka vēlas pasludināt Jēzu Kristus visai cilvēcei, neliek aplūst sieviešu lūpām, kuras no visas sirds vēlas pasludināt glābšanas labo vēsti laikā, kad godātie vīri klusē!

Andris Pešelis
Tukuma un Liepājas
draudzes mācītājs

Māriete Lipska
Sieviešu kalpošanas nodaļas
vadītāja

SIEVIEŠU KONGRESS

No 13. - 15. aprīlim Rīgā, Baznīcas ielā 12a, norisinājās sieviešu kongress "Tuvāk mājām". Esam priecīgas, ka varējām piedzīvot šo vārdu īstenošanos savā dzīvē. Tuvāk mājām, tuvāk viena otrai un, pats būtiskākais, tuvāk Debesu Tēvam.

Pasākuma sākumā bīskaps Vilnis Latgalis iedvesmoja, salīdzinot mūs ar līgavu un Kristu ar līgavaini, kurš aizgājis mums vietu sataisīt. Vilnis novēlēja, lai piedzīvojam stiprākas ilgas pēc Mājām. Tā patiesi notika! Katra uzruna, pārdomas no Dieva Vārda sirdī sēja arvien lielākas ilgas būt mūžībā kopā ar Jēzu un mūsu mīļajiem. Kongresā piedalījās aptuveni 160 dalībnieces no visas Latvijas. Šī pasākuma īpašās viešņas bija Ģenerālkonferences Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja Hezere-Dona Smola un viņas vietniece Rakele Arraisa. Triju dienu garumā, pateicoties viņu uzrunām un piedzīvojumiem ar Dievu, mēs visas pabijām Apskaidrošanas kalnā, kur saņemām prieku un spēku kalpot turpmāk, paliekot apslēptām Dieva mīlestībā.

Mūsu uzrunas aizskāra sirds stīgas, un asaras uzrunu beigās parādījās daudzu sieviešu acīs. Jau pirmajā uzrunā, ko līdzdalīja Hezere, mēs tikām aicinātas noņemt ikkatru šķērslī starp sevi un Dievu. Tas tika salīdzināts ar mūsu plaukstas pieciem pirkstiem. Ja Dievs ir īkšķis, tad mēs esam rādītājpirksts.

Ne vīrs, bērni, darbs, nekas nav pirms

mūsu īpašajām attiecībām ar Dievu. Savukārt Rakele rosināja mūs domāt par stāstu no Lūkas septītās nodaļas. Šeit Jēzus ir kopā ar saviem mācekļiem, un arī daudz ļaužu gāja Viņam līdzi, bet Jēzus redzēja viņu, sievieti, kura bija zaudējusi savu vienīgo dēlu. Jēzus redz mani pūlī. Viņš zina kādas sāpes ir manā sirdī. Mans uzdevums glābšanas plānā ir iet pie Jēzus. Pārdomājām, cik svarīga ir pateicība

un cik ļoti apkārtējos cilvēkus ietekmē mūsu palāvība dzīves pusnaktī - brīdī, kad neredzam uz priekšu. Ja vien tad mēs paļaujamies uz Dievu, mēs nododam liecību, kura var aizskart cilvēku dzīvi.

Kongresā mums bija iespēja kalpot praktiski – piektdienā gandrīz ikviena varēja kalpot Veselības EXPO, kura laikā bija iespēja iepazīties ar jauniem cilvēkiem, dot padomus, kā uzlabot gan

Atver mūsu sirdis saprast
Tavu vārdu mūžīgo.
Nāc ar savu Svēto Garu
Mūsu prātu apgaismo.

fizisko, gan garīgo veselību. Prieks, ka uz Veselības EXPO bija atnākuši vairāki cilvēki, kas bija ielūgumus saņēmuši vienu stundu pirms izstādes beigām, kā arī bija cilvēki, kuri pēc Veselības EXPO apmeklēšanas palika uz kongresa vakara programmu.

Sabatā varējām baudīt labdarības koncertu un piedalīties ar saviem labprātīgajiem ziedojumiem, atbalstot mammu Kristīni, kura rūpējas par savu slimo meitiņu Elizabeti, kas šobrīd ir neredzīga.

Koncertā piedalījās jauniešu koris Gaismas ceļā kopā ar stīgu ansambli un horeogrāfiju, ko vadīja Inga un Edgars Šļakotas, a cappella ansamblis, un bija iespēja vērot smilšu kino. Koncertā izskanēja tēvreize – caur skaņu, kustību un vārdu.

Svētdienā ikviena varēja apmeklēt sev interesējošus seminārus un gūt praktiskus padomus, kā rūpēties par savu sejas ādu, kā padarīt Bībeles lasīšanu arvien aizraujošāku, kā nebūt līdzatkarīgai un uzzināt vēl daudz noderīga ikdienas dzīvei. Bija iespēja piedalīties labdarības tirdziņā, kur sievietes un bērni bija sagatavojuši brīnišķīgus rokdarbus. Šie ziedojumi tika nodoti Rikardiņa veselības uzlabošanai.

Kāds īpašs brīnums, kas notika, pateicoties Sieviešu kongresam, bija žurnāla “Brīnišķīgi radīta” iznākšana. Žurnāls sevī ietver atklātas intervijas, dzīvestāstus, receptes, padomus bērnu audzināšanā un vēl daudz aizraujošu rakstu. Ja arī tu vēlies iegādāties žurnālu savā īpašumā, lai dāvinātu savām draudzenēm, paziņām, radniekiem un citiem, tad raksti vai zvani Mārītei Lipskai (mob. 29869979)!

Kongresa laikā vairākām sievietēm tika uzdots jautājums: “Ko Tu ieguvi, apmeklējot Sieviešu kongresu?” Lūk, viņu atbildes!

Maija Pauliņa (Rīgas 7. draudze): Saņēmu iedrošinājumu kalpot, iedrošinājumu ceļā ar Dievu, ka Viņš mūs katru mīl bez gala, atgādinājumu par Bībeles principiem saistībā ar kalpošanu un attieksmi pret citiem.

Estere Muceniece (Cēsu “Sadraudzība”): Aizbraucot no sieviešu kongresa, man visvairāk atmiņā paliks divas lie-

Veneta Pūcīte (Saulkrasti): Esmu ļoti iepriecināta, jo satiku savas māsas Kristīni, ar kurām kopā esam darbojušās Ceļa meklētāju nometnē. Ieguvu jaunas atziņas par to, kādai jābūt patiesi laimīgai un drošai, mīlētai sievietei, mātei un vecmāmiņai. Man ļoti patika abas māsas no Amerikas. Brīnišķīgas svētrunas, kas mani ļoti uzrunāja. Sapratu, ka man dažas lietas jāmaina savā dzīvē un vairāk jāpaļaujas Dieva vadībai. Man ļoti patika mūzika. Piedalījos seminārā “Bībeles dienasgrāmata”, ko vadīja māsa Hezere. Viņa pastāstīja un parādīja dažas ilustrācijas, kā labāk iepazīt un iemīlēt Bībeli.

Anita Feldmane (Olaive): Es atrados vidē, kurā bija ļoti dažādas sievietes – gan vizuāli, gan emocionāli, līdz ar to es pateicos Dievam par Viņa radošo pieeju katrai sievietei. Par universālo un individuālo pieeju katrai sievietei. Stāstā par Naini ieraudzīju Jēzus attieksmi pret šo atraitni – ir daudz ļaužu, bet Jēzus viņu redz un saka tikai vienai, tikai viņai: “Neraudi!” Cik brīnišķīgs ir Jēzus! Cik ļoti katra sieviete rūp Dievam!

Agnese Pilke (Valmiera): Kongresā ieguvu lielu prieku un iedvesmu. Visas trīs dienas iekšēji un arī ārēji smaidu. Saņēmu personīgu piedzīvojumu ar Dievu, patiesu sarunu ar kādu māsu, ar

tas: pirmā ir dziesmas, tas spēks, kas ir kopā dziedāšanā, tas ir neaprakstāmi. Otrā lieta bija redzēt Rakeles un Hezeres dedzību katrā no viņu uzrunām. Tas pavisam noteikti bija iedvesmojoši!

kuru varējām dalīties pieredzē un iegūt stiprinājumu. Patiesi, ieguvu stiprinājumu – garīgu, emocionālu. Paldies Dievam, paldies katram, kurš kalpoja, katram, kurš pielika savu roku un ielika šajā darbā savu sirdi!

Karolina Rudzionyte (Viļņa): Es izbaidīju šo laiku kopā ar sievietēm. Vecākas, elegantas sievietes man ir dzīvs piemērs. Es satiku dievbijīgas māsas, kuras mani iedrošināja. Mums bija iespēja grīmt dziļās sarunās, kas veldzēja un pabaroja manu dvēseli. Mani pārsteidza, cik ļoti šajā kongresā tika iesaistīti dažādi mākslas veidi: slavēšana, dekorācijas, lūgšanu stacijas, koncerts un tā joprojām. Viss tika veidots ar tādu mīlestību, es jutos ļoti mīlēta un pārsteigta. Esmu dzirdējusi Dieva aicinājumu meklēt pazudušos. Dievs neaicina kvalificētos, Viņš kvalificē aicinātos. Kopā ar Viņa aicinājumu esmu saņēmusi arī visu nepieciešamo aprīkojumu un iedrošinājumu, lai varētu Viņam kalpot. Liels paldies!

Kristīne Kaire (Jelgava): Es ieguvu

jaunus spēkus ikdienas dzīvei. Pamudinājumu attīrīt sevi gan iekšēji, gan ārēji. Uzzināju, kā padarīt Bībeli īpašāku, personīgāku. Ieguvu iedvesmu būt vēl tuvāk Dievam. Paldies visiem, kas organizēja un kalpoja šajā pasākumā!

Esam baudījušas, cik Dievs ir labs, Viņa gaismā mēs esam ieraudzījušas gaismu, un gribas lūgt, lai tā turpina degt arvien spožāk. Lai varam dalīties tai mīlestībā, ko esam saņēmušas! Sirsnīgs paldies katram, kas piedalījās kongresa sagatavošanā un organizēšanā, ikvienam, kas pacēla savas lūgšanu rokas pār kongresu un bija nomodā par šo pasākumu! Īpaša pateicība Aleksandrai Butānovai (*7 Day Cosmetics*) un Oskaram Katkevičam (*Marence*), kuri dāvināja savas dabīgās kosmētikas testerīšus visām kongresa dalībniecēm!

Īpašs paldies!

Pateicība Debesu Tēvam par Viņa žēlastību un mīlestību pret katru viņa bērnu. Pateicība Viņam, ka daudzām sievietēm no adventistu draudzes bija iespēja piedalīties sieviešu kongresā “Tuvāk mājām” Rīgā, aprīļa vidū. Pateicība visai organizatoriskajai komandai par rūpīgi izstrādāto programmu, par iedvesmojošiem video liecību stāstiem, par slavēšanu dziesmās, par labdarības koncertu sabata pēcpusdienā ar radoši pasniegto vēsti par Jēzu caur aktuālu priekšnesumu, par ēdienreizēm čaklajiem pavāriem, veselības izstādes organizēšanu, gaumīgu un saturīgu žurnālu un tā noformējumu, visiem tehniskajiem un IT cilvēkiem par iespēju baudīt Dieva bērnu sadraudzību, kalpošanas prieku un Svētā Gara īpašu klātbūtni visas trīs kongresa

dienās. Īpašs paldies instrumentam Dieva rokās Mārītei Lipskai par dedzību un radošām idejām, kā stiprināt katru māsu Kristū. Paldies, Mārīt! Paldies katram, kas pielika savu roku vai lūdza, lai pasākums būtu patiešām veldzējošs. Lai mums būtu spēks un iedvesma no apskaidrošanas kalna atgriezties katrai savā ielejā!

P.S. Pavisam godīgi, domāju, vai man būs spēks piektdienā pēc darba nedēļas un garā ceļa no Latgales piedalīties veselības izstādes vienā no stendiem. Bet es varu liecināt, ka Dievs tiešām dod spēku tiem, kas paļaujas uz Viņu. Piektdienas vakarā man fiziskā un garīgā spēka bija vairāk nekā no rīta. Kad paļaujamies uz Viņu, piedzīvojam brīnumus. Ikdienā.

Visu šī pasākuma laikā iepriecināto un iedvesmoto sieviešu vārdā,

Elīna Ģipsle

Intervija ar Ģenerālkonferences Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāju Hezeri - Donu Smolu un viņas vietnieci Rakeli Arraisu.

Jūs abas esat Latvijā jau otro reizi. Kāds ir jūsu priekšstats par Latviju un latviešu sievietēm?

Hezere-Dona: Pēdējoreiz Latvijā es biju 2004. gadā, un es saskatu atšķirības sievietēs toreiz un tagad. Kad toreiz biju šeit pāris dienas, sievietes bija diezgan noslēgtas, bet tagad tas ir mainījies – daudzas sievietes nāk klāt, apskauj un runājas, ir daudz atvērtākas. Es nezinu, kas ir izraisījis šo atšķirību, bet pēc 14 gadiem tā ir ļoti jūtama.

Rakele: Man šķiet, ka daļēji tas ir tāpēc, ka sievietes ir daudz vairāk iesaistītas dažādās aktivitātēs, kas viņas vieno savā starpā. Domāju, ka tagad sievietes vairāk saprot, par ko īsti ir sieviešu kalpošana, ka tā ir par savstarpējo attiecību veidošanu, kas padara viņas stiprākas ticībā. Arī palīdzēt viena otrai grūtībās. Sieviete sievietei var palīdzēt. Kad es šeit ieradus 2015. gadā un arī tagad, varu apgalvot, ka tā ir liela privilēģija redzēt tik daudz jaunu sieviešu iesaistītas tik dažādās kalpošanās. Mēs ar Hezeri runājam, ka šeit tā ir milzīga svētība.

Turpinot to, ko teica Rakele, tomēr gadās, ka ir kādi, ieskaitot sievietes,

kas nesaprot sieviešu kalpošanai jēgu. Kāpēc tāda ir vajadzīga?

Hezere-Dona: Sievietēm, tāpat kā visiem citiem, ir savas vajadzības. Sieviešu kalpošanā mēs vēršam uzmanību uz sieviešu vajadzībām, piemēram, nabadzību, veselības problēmām, izglītību vai kādām citām konkrētām vajadzībām. Šīs vajadzības sastopamas visā pasaulē. Viena no tām ir vardarbība. Lai uz kuru valsti mēs dotos, mēs sastopamies ar šo problēmu ģimenēs. Mēs parasti gribam, lai ikviens draudzē būtu iesaistīts evaņģelizācijā, bet, ja man ir savas problēmas, sāpes, kuras nav dziedinātas, ir grūti stāstīt citiem par Jēzu, ja man pašai Viņu vajag. Tāpēc sieviešu kalpošanā mēs gribam atjaunot sievietes garīgi. Mēs vadām veselības seminārus, it īpaši par garīgo veselību, piemēram, depresiju, dusmām, trauksmi, nemieru. Tad mēs viņām vadām apmācības. Ir ļoti daudz sieviešu, kas nav pabeigušas skolu, nav devušās uz universitāti, tādēļ mēs gribam viņas izglītēt un apmācīt, mums ir arī līderības programma. Beigās mēs iedrošinām sievietes stāstīt citiem par Jēzu, dalīties ar savu stāstu, ko Dievs ir darījis viņu dzīvē. Tāpēc šī ir diezgan

holistiska kalpošana. Daudzas sievietes to nesaprot, jautā, kāpēc mums ir nepieciešama sieviešu kalpošana, bet kad viņas beidzot saprot, par ko tā ir, parasti viņas saka: “Tas ir tas, kas man ir vajadzīgs!”

Rakele: Turpinot Hezeres teikto, es domāju, ka sieviešu kalpošana ir nepieciešama trīs iemeslu dēļ. Pirmais: mēs esam lielākais vairākums adventistu draudzē šodien, bet arī pasaulē sieviešu ir vairāk nekā vīriešu. Otrais iemesls ir tas, ka sievietes stiprina draudzes kalpošanu, viņas palīdz, atbalsta, un sievietes ir viegli iesaistīt. Kāpēc? Trešais iemesls: sievietes ir vairāk atvērtas garīgām lietām. Šīs trīs lietas un tas, ko teica Hezere-Dona, dod tādu holistisku kopskatu par sievietēm un draudzi šodien, kāpēc mums ir nepieciešama kalpošana sievietēm.

Mūsdienās ir daudz diskusiju par sieviešu lomu sabiedrībā, draudzē. Kā jūs redzat sevi, kāda ir jūsu loma?

Hezere-Dona: Tas ir interesanti, jo bija laiks, kad mana loma bija būt sievai, pēc tam mātei un sievai. Pirms es biju precējusies, mana loma bija būt labai

meitai. Tagad, pēc gadiem, es jūtu, ka Dievs mani ir aicinājis kalpot draudzes māsām. Es zinu, ka Dievs mani ir aicinājis, un es to esmu pieņēmusi. Kad kalpošana ir globālā līmenī, tam seko upuris. Ģimenei netiek pievērsta tik liela uzmanība, reizēm es jūtos vientuļa, jo parasti nav neviena, kas ar mums ceļo. Ļoti bieži ir tā, ka Rakele dodas vienā virzienā, es otrā. Bet mana šī brīža loma ir kalpot māsām tā, kā Dievs to vēlas – viņas iedrošināt, motivēt, jo Viņš nāks drīz.

Daudzas sievietes nav savienotas ar Dievu, viņas nāk uz draudzi, bet viņām nav personīgu attiecību ar Viņu, kā arī viņām ir savas vajadzības. Esmu sapratusi, ka caur manām personīgajām problēmām un izaicinājumiem es spēju

caur vārdiem, ko Dievs ir runājis caur mums, caur materiāliem, ko radām. Mana loma šobrīd ir kalpot sievietēm. Mana ģimene to zina un pieņem. Mans vīrs zina, ka viņš ir otrais, ka pirmais ir Dievs, pēc tam nāk bērni. Reizēm man ir jāceļo pat mēneša garumā. Jā, mana ģimene pēc manis ilgojas, bet viņi saka: “Nē, māmiņ, tev ir jādodas, šī ir lieta, uz kuru Dievs tevi ir aicinājis.” Es esmu laimīga, to darot, un darīšu, cik vien ilgi Dievs vēlēšies.

Rakele: Jā, tas ir skaisti, ko Hezere-Dona teica. Esmu tādā pašā situācijā. Bet ir vēl kāda loma, par kuru mēs īsti nedomājam. Bieži gan jaunas, gan vecas sievietes nāk pie mums kā pie mentoriem. Tā ir liela atbildība, jo draudzē ir liela atšķirība starp paaudzēm. Mums

mums nonākt dažādās situācijās. Es atceros, kad sāku šo kalpošanu 2002. gadā, es devos uz sieviešu konferenci Dienvidāfrikā. Tajā laikā lielākā problēma Āfrikā, par ko rakstīja visās ziņās, bija AIDS un HIV straujā izplatība, ka daudz cilvēku mira no tā. Svētdienas pēcpusdienā, kad nedēļas nogale bija beigusies, pie manis pienāca kāda sieviete, lai aprunātos. Viņai rokās bija 6 vai 7 mēnešus vecs brīnumskaists bērniņš. Es viņu paņēmu rokās un turēju. Tad mātes sāka stāstīt savu stāstu. Viņas vīram bija HIV vīruss, un viņa arī to bija dabūjusi. Vīrs jau bija miris, un arī šai sievietei drīz bija jāmirst. Tad viņa jautāja: “Vai tu, lūdzu, paņemsi manu bērnu? Es zinu, ja tu paņemsi manu bērniņu, viņai būs laba dzīve.” Nekas mani tam nebija sagatavojis, nekāda izglītība, apmācības, pieredze tam nevar sagatavot. Biju tik apjukusi, es turēju šo bērnu, un šī sieviete man teica, lai paņemtu to, jo viņa mirst. Es būtu šo bērnu ņēmusi sev līdzi uz mājām, ja vien es varētu.

Šajā kalpošanā mēs saprotam, ka mēs nevaram visu atrisināt, bet tas ir emocionāli ļoti grūti. Es piezvanīju tās apkaimes sieviešu kalpošanas vadītājam, izstāstīju stāstu un teicu, ka ir jābūt kādam, kurš var palīdzēt. Viņa sameklēja sociālo darbinieci, kura ieradās, un es atstāju viņas tur. Es lūdzu, un pēc pāris mēnešiem viņi atsūtīja man ziņu, ka sieviete ir nomirusi, bet pirms viņa nomira, viņi atrada adventistu ģimeni, kura adoptēja arī otru bērniņu. Pirms māte nomira, viņa bija kopā ar viņiem, redzēja ģimeni, kurā uzaugs viņas bērni.

Mēs bieži sastopam šādas situācijas. Sievietes iet cauri ļoti, ļoti, ļoti sāpīgām pieredzēm. Tāpēc, ka esam piedzīvojušas sāpēs savā dzīvē, tas dod mums spēju just līdzi un atbalstīt citas sievietes, kas nonāk līdzīgās situācijās. Ne vienmēr mēs varam to atrisināt, bet mēs varam saprast. Dievs dod vārdus, kurus teikt. Dažreiz mēs nezinām, ko teikt vai darīt, bet Dievs dod mums vārdus, un es esmu Viņam par to pateicīga, jo tajās situācijās šķiet, ka nekas nevar palīdzēt. Es varētu lūgt, runāt, bet šis cilvēks piedzīvo sāpes tieši tagad. Cilvēkam vienai ir jāzina, ka Dievs viņu mīl, tādēļ bieži mēs vienkārši šīs sievietes apskaujam. Reizēm viņas vairs nemaz negrib laist vaļā (smejas), bet viņām tajā brīdī to ļoti vajag. Es apskāvu to sievieti, kurai bija HIV, un viņa izplūda asarās, jo viņas ģimene vairs

ar viņām atrast saikni dažādos līmeņos. Es piedzīvoju bērna zaudējumu, kad viņam bija 4 gadi, kas ļauj man saprast sievietes, kas ir sērās vai pārdzīvo zaudējumu. Es daudzus gadus esmu cietusi no depresijas, katru dienu dzēru zāles, bet es varu iedrošināt māsas, jo satieku ļoti daudz sieviešu, kurām ir depresija. Viņas neko ar to nedara, tāpēc es viņas iedrošinu, ka kaut kas ir jādara. Man ir dažādi veselības izaicinājumi, bet par spīti tam Dievs saka, ka Viņš grib, lai es strādāju Viņa labā, tāpēc man nemitīgi ir jāpaļaujas uz Viņu. Es nevaru uzņemties ne vismazāko nopelni par to, ko daru, jo es lieliski zinu, ka, ja man tas būtu jādara vienai, es to nevarētu. Bet Dievs dod mums spēku, kas ir nepieciešams. Manas attiecības ar Dievu kalpošanas dēļ ir augušas. Es ticu, ka daudzas sievietes ir iedrošinātas

ir viena paaudze ar sievietēm, kurām ir apmēram 40 gadu, tad ir vecas sievietes un vēl pavisam jaunas. Daļa no mūsu lomas ir būt kopā ar viņām, runāt, sagādāt materiālus un resursus, lai viņas varētu būt daļa no draudzes, piederēt. Es savu lomu redzu kā kopā būšanu ar šīm sievietēm, ne tikai mentorēt, bet klausīties, ko viņas vēlas, kāds ir viņu pasaules redzējums, kā mēs varam viņām palīdzēt iesaistīties sieviešu kalpošanā nevis aiziet. Šī ir lieta, ko man ļoti patīk darīt un kur es saskatu savu lomu. Augšana kopā ar viņām.

Abas no jums ir piedzīvojušas grūtības. Visi cilvēki, gan vīrieši, gan sievietes, nonāk šādās situācijās, kad šķiet, ka priekšā ir tikai tumsa. Kā jūs tiekat pāri šiem mirkļiem?

Hezere-Dona: Zini, Dievs pieļauj

negribēja viņai pieskarties, uzturēties viņas tuvumā. Es viņai teicu, ka nevar dabūt AIDS, kādu aizskarot. Viņa teica, ka zina, bet ir visādi stāsti, ka cilvēki vienalga izvairās. Tas ir grūti, patiešām grūti.

Rakele: Kad mēs abas bijām Malāvijā, es pabeidzu prezentāciju, pēc kuras sievietes pienāca runāties, bet viņas bija klusas, viņas vienkārši skatījās uz mani. Es pasaucu tulku un jautāju, kas ir noticis. Viņa man atbildēja: “Rake-

le, Ja Tu mani nenes šim visam cauri, tad es nevaru.” Es joprojām atceros to dienu, to nakti, kad Dievs paņēma visu prom. Es Dievam teicu, lai Viņš ņem manu dēlu un palīdz man viņu pieņemt tādu, kāds viņš ir, jo mans dēls ir unikāls visos iespējamajos veidos, bet viņš ir īpašs, brīnišķīgs cilvēks. Dievs palīdzēja. Es domāju, ka mums ir jāsaprot, ka tad, kad mēs nespējam kādu mīlēt, Dievs to var darīt caur mums.

Hezere-Dona: Bet mums ir jāapzinās,

zēm es satieku sievietes, kuras ir ļoti atturīgas un noslēgtas, kad es dodos viņas apskaut, viņas izvairās no tā. Tad es parasti jautāju, kas noticis? Pastāsti, kas ir noticis! Parasti skan atbilde: “Nē, man viss ir kārtībā.” Tad es saku: “Labi, bet pastāsti, kas noticis! Es Tevī klausos, pastāsti.” Un katru reizi šīs sievietes sāk raudāt un stāstīt, bet tev ir jābūt gatavam tikt tālāk par ārējo čaulu, ko redzi. Daudzi no mums nevēlas to darīt, jo mēs paši esam sāpināti. Es negribu dzirdēt tavu problēmu, jo man ir pašai sava. Šajā kalpošanā Dievs mums dod iespēju ar to tikt galā.

Rakele: Mēs bieži esam emocionāli izžuvušas, jo mēs gribam atrisināt šīs problēmas, mums rūp, bet mēs esam bezspēcīgas darīt vairāk. Tāpēc, kad mēs atstājam valsti, mums ir jāuzticas, ka izrādītā līdzjūtība un Dievs kaut ko izmainīs. Mums tam ir jātic un jāatstāj.

Hezere-Dona: Mums ir jāiemācās to visu palaist. Kad es sāku šo kalpošanu, es to visu ņēmu uz mājam, es raudāju un to visu stāstīju savam vīram. Tā kā tā ir viņa specialitāte, viņš teica: “Tev ir jāiemācās to visu palaist vaļā. Kad tu iekāp lidmašīnā, tev viss ir jāatstāj Dieva rokās un jādzīvo tālāk. Neņem to sev līdzi.” Man vajadzēja laiku, lai to iemācītos.

Rakele: Jo mēs abas to darām ar dedzību un visu sirdi. Emocijām jāpaleik atdalītām un objektīvām, bet tas ir neiespējami. Mums, sievietēm, tas ir neiespējami – lai kur mēs dotos, mēs raudam. Es esmu ļoti emocionāla 24 stundas 7 dienas nedēļā (smejas). Man to iemācīties ir ļoti grūti. Īsumā - es raudu, ciešu un saslimstu. Tas ir viss (abas skaļi smejas). Varbūt Dievs man to iemācīs debesīs. Mans vīrs saka: “Tu to vari izdarīt!” Es Dievam lūdzu, lai paņem to prom, bet pēc laika es atkal attopos turpat (smejas). Tā es joprojām mācos, varbūt nekad to neiemācīšos.

Mēs visas esam ķēniņa meitas, bet arī jūs esat minējušas, ka esat cīnījušas ar zemu pašvērtējumu, neesat jutušas pārliecinātas par sevi. Ko jūs teiktu jaunām un vecākām sievietēm, kā arī ikvienam cilvēkam attiecībā uz šo tematu?

Hezere-Dona: Zems pašvērtējums nav kaut kas, kas tev ir, un tad tu tam tiec pāri. Man ir bijuši periodi, kad man ir bijis zems pašvērtējums. Tam ir arī saistība ar mūsu hormoniem, sievietēm mēdz būt kāpumi un kritumi. Man parasti palīdz, ka es sev ik pa laikam

le, viņas visas ir HIV pozitīvas.” Viņas sāka raudāt, un tajā dienā es sapratu, ka esmu bezspēcīga. Ko gan es varēju pateikt šīm sievietēm, kas mainītu situāciju? Ko mēs darījām? Mēs kopā raudājām, turējām rokas, apskāvām viena otru, un man šķiet, ka tajā mirklī viņu ticība kļuva stiprāka, jo kādam viņas rūp. Sieviešu kalpošana ir par to, ka kādam rūp sievietes. Tas daudz ko maina, ka es neesmu viena, kādam rūp. Kā Hezere-Dona teica, mēs nevaram visu atrisināt, bet mums rūp. Ja vari atrisināt – brīnišķīgi! Ja nevari, Dievs par to parūpēsies. Mēs to atstājam Viņa rokās.

Rakele, vienā no svētrunām tu stāstīji par savu dēlu, ka reizēm ir grūti kādu mīlēt. Kā mēs varam mīlēt šādus cilvēkus?

Rakele: Tas ir milzīgs izaicinājums! Runājot par manu dēlu, es biju stingra māte, perfekcioniste. Manam dēlam nebija laba veselība, un es pārāk daudz upurēju sevi viņa labā. Vienā mirklī es biju pārgurusi, un bija grūti viņu mīlēt tā, kā viņš bija pelnījis. Bija mirklis, kad es visu nodevu Dievam, es Viņam vienkārši teicu: “Es vairs netieku galā.

ka mēs nespējam. Mums ir jānonāk punktā, kad atzīstam, ka vairs to nespējam. Tad mums tas ir jāatdod Dievam un jāsaka: “Labi, Dievs, es vairs to nespēju, Tev ar to ir jātiek galā.” Tas notiek ar sarežģītiem cilvēkiem.

Viena no lietām, ko šajos gados esam iemācījušās, ir teiciens – sāpināti cilvēki sāpina cilvēkus. Mēs esam satikušas daudz sarežģītu sieviešu, kuras ir dziļi sāpinātas. Mans vīrs, viņš strādā par psihoterapeitu, parasti piemin teicienu – jūtas, kas apraktas dzīvas, nekad nemirst. Bieži mēs ejam cauri sāpīgām pieredzēm, un mēs tās “aprokam”. Mēs tās nerisinām, bet tās nav mirušas. Tās uzpeld visnegaidītākajos mirkļos. Reizēm mēs nespējam ar kādu izveidot kontaktu vai būt draudzīgas, jo mums ir šīs sajūtas, kuras mēs esam aprakušas, bet tās nav mirušas. Tās ietekmē mūsu ikdienu. Bieži vien, kad mēs sludinām, mēs redzam sievietes raudam, tas ir tāpēc, ka Svētais Gars runā uz šīm apraktajām jūtām, kad sievietes saprot – man tās ir jāatdod Dievam. Pēc tam viņas bieži nāk pie mums un par to stāsta.

Mēs esam iemācījušās ignorēt negatīvo un skatīties tam pāri, dzīvot tālāk. Rei-

atgādinu, cik dārga un vērtīga esmu Dievam. Pāris reizes gadā es atkārtoti mācos kādas Bībeles stundas vai vien-alga, kas tas ir, lai vienkārši atcerētos. Pasaule nepārtraukti baro mūs ar nepareizu informāciju, par to, kam mums vajadzētu būt, kādām mums jāizskatās, kādas drēbes jānēsā, kas mums jādara. Es skatos gan uz jaunām, gan vecām sievietēm draudzē, kā viņas cenšas uzturēt tādu stilu, kādu visi uzskata par pareizu, bet mēs nespējam. Mēs nepieņemam sevi tādas, kādas esam, tas daudzām no mums ir ļoti grūti. Tādēļ mums nemitīgi sev jāatgādina. Ir reizes, kad es sev šķietu stipra, ka spēju tikt galā ar visu, esmu Dieva radīta, bet tad kaut kas manā dzīvē notiek, un es atkal esmu ar zemu pašvērtējumu. Tad man atkal ir jāmeklē, ko Dievs saka par manu dzīvi, ko Viņš saka par mani. Tad man nāk palīdzība. Cilvēki man var stāstīt, ka esmu tāda un šitāda, ka esmu skaista, ka man kaut kas labi padodas, bet tas man neko nemaina, jo savā prātā es sev saku, ka viņi droši vien melo. Bet kad es dodos pie Dieva Vārda, tas nemelo. Kaut arī es zinu, ko Viņš man teiks, katru reizi, kad es to no jauna lasu, šķiet, ka Viņš runā ar mani personīgi. Es bieži ielieku savu vārdu Bībeles tekstā – šis ir par Hezeri. Es parasti kļūstu ļoti sajūsmināta un esmu gatava doties tālāk. Man šī pieredze ir kā pa kalniem un lejām. Kad tu jūtu, ka atkal kļūsi nepārliecināta, tveries pie Dieva vārda, lasi, ko Dievs par tevi saka.

Rakele: Jā, Viņš dod Tev identitāti, ļoti skaidru identitāti. Viens no aspektiem, kas, manuprāt, arī ir svarīgi, ir tas, ka pirms 20 – 30 gadiem mums nebija tik lielas problēmas ar pašvērtējumu, jo dzīve bija vairāk orientēta ģimenē ar vērtībām, mīlestību. Tad ienāca tehnoloģijas, kas bija svētība, bet tajā pašā laikā traģēdija, jo atstāj mūs nožēlojamā. Medijos ir īpaši liels spiediens uz sievietēm. Mēs ieejam Facebook, Instagram un citās saitēs, kur sievietes ir skaistas, vienmēr laimīgas, ar brīnišķīgiem sasniegumiem, bet tu esi dumja. Nē! Mums šajā laikā ir nepieciešams skaidrs prāts. Mums ir jāsaprot, ka skaidrs prāts rodas tad, kad mēs ierobežojam šādu ietekmi. Mums ir jāmeklē realitāte tāda, kāda tā ir, nevis tās izkropļojums.

Kad runājam par garīgo veselību, tas ir ļoti svarīgi. Daudzi uzskata, ka būs laimīgi, ja kaut ko izdarīs. Nē, tu esi laimīga jau tagad, jo tev jau ir gana! Ak, kādu dienu man būs vēzis. Nē, tu

esi vesela tagad! Mēs turpinām salīdzināt. Tā ir liela mūsdienu traģēdija, kas noved pie izolācijas un negatīva skata uz sevi. Tas ir pilnīgi aplami. Realitāte ir realitāte, mums ir nepieciešams mainīt mūsu uztveri. Kad mēs to mainām, situācija mainās, mūsu skats un vīzija mainās. Es mīlu redzēt sievietes, kad viņu uztvere mainās un atgriežas pie realitātes. Kas ir realitāte? (Sasit plaukstu.) Dievs ir realitāte, Jēzus ir realitāte, tas ir tavs pamats. Ne pasaule, bet Jēzus. Viņš tev brīnīšķi radīja, tu esi unikāla. Ir lietas, kuras tu vari darīt – attīsti sevi! Tu vari kustēties, izvēlēties, ko ēst, sākt darīt mazas lietas, bet nevis tāpēc, lai izskatītos kaut kā, bet tāpēc, ka tas ir nepieciešams, lai funkcionētu. Es lūdzu, lai sievietes šodien spētu atrast līdzsvaru, lai viņām būtu skaidrs pasaules skatījums, bībelisks pasaules skatījums par dzīvi un realitāti, kas nāk no Dieva.

Hezere-Dona: Tas ir liels izaicinājums, jo pārāk daudz sieviešu nevēršas pie Dieva Vārda. Viņas nemeklē, ko Dievs par viņām saka. Mums ir jāizslēdz balss, kas mums saka negatīvo, un mēs to ļoti vienkārši varam izdarīt, bet mums tas ir jādara apzināti – es neskatīšos visus tos žurnālus. Tur katra sieviete ir skaista un tieva. Nē, es visu laiku neskatīšos televizoru, jo arī tur visas sievietes ir skaistas un tievas. Man ir pašai jāsakārto sava pasaule, pat draugi. Reizēm mums ir draugi, kas saka: “Man nepatīk, kā tu izskaties tajā kleitā, kāpēc tu kaut ko nedari?” Man nevajag tādus draugus. Man vajag draugus, kas mani iedrošina. Piemēram, ja es saku: “Man ir pārāk liels svars.” Mana draudzene teiktu: “Ko? Ejam sportot!” Un mana draudzene nāk kopā ar mani sportot un iedrošina mani nevis saka: “Ai, tu kļūsti tik resna!” Mums ir jāfiltrē cilvēki, kuri ir mūsu tuvumā, jo arī viņi var mums likt justies slikti par to, kas esam. Bet mums pašām ir jārikojas!

Rakele: Man ļoti patīk, ko Elena Vaita saka grāmatas “Ceļš pie Kristus” 70. lapaspusē: “Mīlot Viņu, atdarinot Viņu, dzīvojot pilnīgā atkarībā no Viņa – tu pārveidosies Viņa līdzībā.” Man šķiet, tas ir mūsu mērķis. Es vienmēr runāju par to, ko nozīmē atdarināt, ko es atdarinu, lai kļūtu līdzīgāka Jēzum. Šī, manuprāt, ir viena no lietām, kas, kā jau Hezere-Dona minēja, palīdz mums sakārtot mūsu iekšējo pasauli.

Kas vēl būtu tas, ko jūs gribētu pateikt latviešu sievietēm, arī tām, kas

nebija konferencē?

Rakele: Šodien sievietes, lai kurp arī tās ietu, nes sev līdzi daudz bagāžas – bailes, kaunu, vainu. Viņas nesaprot glābšanu un grēku, kā arī to, ko Dievs viņām šodien ir devis. Es lūdzu, ka, sevi ieskaitot, sievietes spētu saprast žēlastību, ko Dievs dara šodien katrai no mums, lai kādu dienu mēs varētu būt ar Viņu. Tajā mirklī, kad izprotam žēlastību, mēs saprotam glābšanas realitāti, ka tā ir pieejama ikvienai no mums.

Hezere-Dona: Pie kā es Bībelē tveros, kas ir arī mans mīļākais pants, ir Filipiešiem 4:13: “Es visu spēju tā spēkā, kas mani dara stipru.” Es to atkārtotju atkal un atkal. Nav nekā, ko es un Dievs nevarētu izdarīt. Es to reizēm sev mēdzu teikt daudz, daudz reizu dienā. Kā jau es minēju, man ir dažādas veselības problēmas, bet, par spīti tam, Dievs mans saka: “Nē, tev ir jāiet!” Tā es paļaujos uz Viņu katru brīdi. Es vēlētos, kaut māsas no visas sirds paļautos uz Dievu, iemācītos, ka kopā ar Viņu viņas var izdarīt jebko. Nav nekā, ko Dievs un kāda no māsām nevarētu izdarīt, tiklīdz mēs nododam Viņam savu dzīvi. Tas no mums paņemtu prom daudz stresa – es neesmu viena, Dievs ir ar mani. Es to nedaru viena, Dievs to dara caur mani. Mēs dodam Viņam godu par to, ko Viņš dara. Dzīve ar visām tās grūtībām un problēmām vairs nešķistu tik liela. Tāpēc, kad es no rīta pamostos, pirmais, ko es saku, ir: “Labrīt, Dievs! Šī diena ir Tava, nav nekā, ko Tu un es nespējam izdarīt.” Tas man dod ļoti pozitīvu skatu, ar ko sākt dienu, pēc tam es to atgādinu vēl pāris reizes dienā, kas dod man spēku, par spīti tam, ja esmu nogurusi, man sāp, bet nav nekā, ko es kopā ar Dievu nevarētu izdarīt.

Rakele: Mans pants ir Jāņa 14:27. Es pieprasu šo apsolījumu katru rītu, kad pamostos. Manā dzīvē bija periods, kad man nebija miera, un pantā ir teikts: “Savu mieru Es tev dodu, Rakele; ne kā pasaule dod, Es tev dodu. Tava sirds, Rakele, lai neiztrūkstas.” Un man ļoti patīk panta pēdējā daļa, kurā teikts – nebaidies (angļu tulk.)! Tas man katru dienu dod spēku sastapties ar dažādām situācijām un cilvēkiem. Dievs ir ar mani, miers ir ar mani.

Intervēja
Jana Jansone

Intervēja
Juris Karčevskis

ELENA VAITA UN VIŅAS MANTOJUMS

Saruna ar Annu Galenieti,
Elenas Vaitas Mantojuma filiāles
vadītāju Silverspringsā, ASV.

Ellen G. White

"The great controversy is ended. Sin and sinners are no more. The entire universe is clean. One pulse of harmony and gladness beats through the vast creation. From Him who created all, flow life and light and gladness, throughout the realms of limitless space. From the minutest atom to the greatest world, all things, animate and inanimate, in their unshadowed beauty and perfect joy, declare that God is love." *The Great Controversy*, 678

MINISTRY

Ellen White, a colouner of global Seventh-day Adventist Church, a messenger of the Lord, and literary phenomenon, literary productivity includes but not limited to the following topics:

- Biblical prophecy
- Evangelistic methods
- Homiletics
- Spirituality
- Theology
- Children and youth ministry
- The role of women in the church
- Family life
- Leadership
- Health
- Education
- Mission

God revealed to her approximately 2,000 visions and prophetic dreams, drawn attention to the Bible to prepare people for Christ's Second Advent.

While inspired, her writings are not a substitute for the Scripture and they are not to be placed on the same level with the Bible.

Ellen White with her son William C. White and his wife, May, in 1905

Ellen White at a podium

Jūs esat vadītāja vienā no Elenas Vaitas Mantojuma filiālēm. Kas ir Elenas Vaitas Mantojums un kāds ir tā mērķis?

Pārstāvu Elenas Vaitas Mantojuma filiāli, kura atrodas Silverspringsā, Mērilendas štatā, ASV. Mūsu filiāle nodarbojas ar to, lai apgūtu, saglabātu un veicinātu visaptverošu Elenas Vaitas rakstu un draudzes mantojuma resursu apkopošanu visos formātos un veidos. Filiāle piedalās Elenas Vaitas rakstu, vēstule, manuskriptu un draudzes mantojuma materiālu popularizēšanā un izpētē. Mēs palīdzam cilvēkiem gūt pareizu Elenas Vaitas rakstu izpratni. Līdzās tam mēs apmācām interesentus lietot elektroniskos meklēšanas rīkus saistībā ar Elenas Vaitas rakstiem un Septītās dienas adventistu vēsturi. Vēl mēs organizējam un vadām seminārus par noteiktām tēmām, kas saistītas ar

Elenas Vaitas dzīvi, kalpošanu, rakstiem, to interpretāciju (hermenetiku) un pielietojumu mūsdienu sabiedrības apstākļos.

Elenas Vaitas personība ļoti bieži ir nonākusi krustugunīs. Un nereti tas saistīts ar dažādiem apgalvojumiem, kas ir ļoti tālu no patiesības. Kādi ir izplatītākie mīti attiecībā uz Eleni Vaitu, kuriem nav pamata, taču kuri metuši lielu ēnu uz viņas kalpošanu?

Izcelsme lielākajai daļai no mūsdiens sastopamajiem mītiem par Eleni Vaitu ir meklējama viņas kritikas vēsturē. Kritikas pamatā bija agrīno kritiķu apgalvojumi, kuru aizsācējs bija Dadlijs Kanraits (*Dudley Canright*). Viņa galvenie iebildumi pret Dieva vēstnesi bija balstīti uz viņa izpratni par dievišķo inspirāciju. Kristietībā ir

vairāki bībeliskās inspirācijas modeļi. Kanraits ticēja mehāniskam jeb diktēšanas inspirācijas modelim, saskaņā ar kuru mūžīgais Dievs cilvēkiem burtiski visu diktē vārdu pa vārdam, nenolaižoties līdz viņu līmenim vai sfērai. Saskaņā ar šo modeli inspirētais teksts ir neklūdīgs un izslēdz jebkādu nepieciešamību pēc revidēšanas, korektūras, materiālu izmantošanas no citu autoru darbiem u.tml. Tāpēc nav nekāds brīnums, ka Kanraits stingri nostājās pret Elenas Vaitas rakstiem un apgalvoja, ka tie ir kļūdaini. Viņš vainoja viņu plaģiātismā un izvīrēja pret viņu garu sarakstu ar iebildumiem, kas galu galā kalpoja kā sēkla turpmākai kritikai un mītiem, kas izplatījās visapkārt.

Tādējādi jautājums par plaģiātismu ir viens no šiem mītiem. Ir svarīgi ievērot, ka lielākajā daļā no viņas dzīves

laika nebija nekādu rakstniecības un citu autoru rakstu izmantošanas noteikumu. Viņi izmantoja cits cita materiālus bez jebkādam atsaucēm uz sākotnējo autoru. Piemērs tam ir pati Bībele. Jaunā Derība ir balstīta vienīgi rakstos, kas ņemti no Vecās Derības, īpaši Atklāsmes grāmata. Taču neviens tās autoru Jāni nevaino plaģiātismā, kā cilvēki to dara Elenas Vaitas gadījumā. Tikai viņas dzīves noslēgumā tika ieviests likums par autortiesībām un plaģiātu akadēmiskās institūcijās, un vēlāk arī attiecībā uz visiem rakstniekiem. Tādējādi šis likums nekādi neatliecas uz rakstiem viņas dzīves laikā.

Daži cilvēki apvaino Elenu Vaitu par to, ka viņa pati nepraktizēja lietas, ko sludināja. Piemēram, daži apgalvo, ka viņa aicināja ļaudis pāriet uz augu diētu, bet pati tajā pašā laikā ēda gaļu.

Atbildot uz šo komentāru, atļaujiet man, lūdzu, norādīt uz krasu atšķirību, kas pastāv starp personas ikdienas

viņas dzīvē, piepilda pravietojumu, kuru viņa saņēma 1890. gadā, proti: “Pats pēdējais sātana malds būs padarīt neefektīvu Dieva Gara liecību.” (*Last Day Events*, 177). Kaut šie vārdi nekad netiktu teikti par mums!

Cik daudz no Elenas Vaitas rakstītā ir viņas pašas uzskati un cik lielā mērā tās ir vēstis no Dieva? Ko īsti nozīmē viņas pravietiskā dāvana?

Elenas Vaitas raksti nav viņas personīgie uzskati. Pausto ideju izcelsme nav meklējama viņā pašā, viņa tikai izvēlējās vārdus, kādos izteikt to, kas viņai tika atklāts. Vienā no savām grāmatām viņa paziņo:

“Māsa Vaita nav šo grāmatu ierosinātāja. Tās satur pamācības, kuras Dievs tai sniedza viņas darba dzīves laikā. Tās satur dārgo mierinājuma gaismu, ko Dievs savā žēlastībā dāvāja savai kalponei, lai to tālāk sniegtu pasaulei. Gaismai no viņas grāmatu lappusēm ir jāiespīd vīru un sievu sirdīs, lai tos vestu pie Glābēja. Kungs ir paziņojis,

Es neesmu rakstījusi laikrakstam nevienu rakstu, kas izteiktu tikai manas domas. Tās Dievs man ir devis atklāsmēs – dārgus gaismas starus no Viņa Troņa.” (Turpat, 29.)

Tādējādi viņas garīgās dāvanas patiesā nozīmē ir sniegt cilvēkiem to, ko Dievs viņai atklāja; un galvenais šīs pravietiskās kalpošanas mērķis ir vest cilvēkus atpakaļ pie Dieva un Viņa Vārda.

Vai ir kāda konkrēta vēsts Elenas Vaitas rakstos, kurai lasītāji īpaši izrāda pretestību un kāpēc?

Varētu būt vairākas vēstis, kurām cilvēki izrāda pretestību, bet izteiktāka pretestība ir tām vēstīm, kuras runā par praktiskām izmaiņām cilvēku personīgajā dzīvesveidā. Veselības reforma varētu būt viena no tām, jo pirmajā brīdī tā nešķiet ļoti pievilcīga. Nav brīnums, ka viena draudzes locekļu kategorija tai spēcīgi pretojas, tajā pašā laikā savās dzīvēs piedzīvojot veselības principu neievērošanas sekas.

Līdzsvarota veselības reformas principu ievērošana ne vien veicina cilvēku labklājību un ilgdzīvošanu, bet tai ir arī zinātnisks pamatojums, ko apstiprina daudzi mūsdienu pētījumi.

pamata diētu un ēdienu retos gadījumos. Vilis C. Vaitis, Elenas Vaitas dēls, sniedz ļoti izpalīdzīgu un apgaismojošu ieskatu viņa mātes ēšanas paradumos, kā arī attiecībā uz Vaitas ģimeni kopumā. Viņš saka, ka pēc 1863. gada veselības reformas atklāsmes uz viņas galda vairs nebija gaļas ēdienu. Tomēr bija ļoti reti gadījumi, kad uzturā tika lietots mazliet gaļas, un šādas reizes tika uzskatītas par ārkārtas situācijām. Piemēram, bija tāds gadījums, kad Vilis C. Vaitis nopirka liellopu gaļas gabalu, cerot, ka vērsis bija veselīgs dzīvnieks, kas bija tikko nokauts. Līdz ar to risks saslimt ar kādu slimību būtu mazs. Tas notika ap 1886. gadu, astoņus vai deviņus gadus pirms Elenas Vaitas apņemšanās pilnīgi atturēties no gaļas lietošanas uzturā. (Rodžers V. Kūns, “Elena Vaita un veģetārisms: Vai viņa praktizēja to, ko sludināja?”) Elenas Vaitas dzīve bija brīva no liekulības un divkosības. Viņa praktizēja to, kam viņa ticēja, un viņa mācīja cilvēkiem to, ko viņa saņēma savās atklāsmēs un pravietiskajos sapņos. Tie cilvēki, kas cenšas atrast kādu vainu

ka šīm grāmatām jātiek izplatītām pa visu pasauli. (*The Colporteur Evangelist*, 36)”

Tajā pašā laikā ir svarīgi ievērot, ka ne viss, kas tika rakstīts ar viņas roku, bija inspirēts. Viņa rakstīja personīgas vēstules ģimenes locekļiem, kam nebija nekādas saistības ar viņas pravietisko kalpošanu. Tāpat arī kādas no viņas vēstulēm bija saistītas ar ikdienišķām lietām “par namiem un zemes gabaliem, tirdznieciskiem darījumiem un mūsu iestāžu izvietojumu, to priekšrocībām un zaudējumiem”. (*Selected Messages*, 39) Viņa apgalvo ļoti skaidri, ka “šādi vārdi, šāda informācija netiek dota ar īpašu Dieva Gara inspirāciju” (turpat).

Jebkurā gadījumā tas nav mūsu pienākums novilkt asu robežu starp to, kas viņas rakstos ir un kas nav inspirēts. Skaidrs ir tas, ka ticība Elenas Vaitas inspirācijai nozīmē to, ka visu, kas pēc viņas teiktā ir nācis no Dieva, kā tādu ir arī jāpieņem. Kā piemēru tam viņa paziņoja: “Šajās vēstulēs, kuras rakstu, liecībās, kuras līdždalū, es jums sniedzu to, ko Kungs ir sniedzis man.

Cita kategorija to aplami pielieto tādā pakāpē, ka Dieva dotā svētība tiek pārvērsta par nastu. Sekojot veselības reformai, tie ir nonākuši lielos pārspīlējumos. Tomēr līdzsvarota veselības reformas principu ievērošana ne vien veicina cilvēku labklājību un ilgdzīvošanu, bet tai ir arī zinātnisks pamatojums, ko apstiprina daudzi mūsdienu pētījumi. Dieva dotās veselības reformas galvenie principi ir: 1) humanitāri – lai mazinātu cilvēku ciešanas pasaulē; 2) evaņģēliski – lai atvērtu cilvēku sirds durvis Evaņģēlijam; 3) glābjoši – glābšanas mērķis ir Dieva līdžības atjaunošana ticīgajos fiziski, mentāli un garīgi (*Education*, 125).

Kas Elenas Vaitas izpratnē ir “jauna gaisma”?

Jauna gaisma nozīmē to izpratni vai informāciju, kas iepriekš nebija zināma, vai arī skaidrojums par kaut ko, kas nav īsti jauns, bet kur iepriekšējais skaidrojums nebija tik skaidrs vai pareizs. Elena Vaita paskaidro, ko nozīmē jauna gaisma. Viņa raksta:

“Mācot Kristus pasniedza vecas pa-

tiesības, kuru autors bija Viņš pats; šīs patiesības Pestītājs reiz bija izteicis ar sentēvu un praviešu starpniecību, bet tagad izlēja pār tām jaunu gaismu. Cik daudz savādāka nu izrādījās to nozīme! Viņa izskaidrojumi līdz nesa gaismas un garīguma pārpilnību. Jēzus apsolīja, ka Svētais Gars apgaismos arī mācekļus un ka tiem aizvien vairāk atklāsies Dieva Vārds. Tā viņi spēš pasniegt patiesības arvien jaunā skaistumā.” (*Christ's Object Lessons*, 127).

Rakstot grāmatu “Lielā cīņa”, Elena Vaita vēlējas, lai tā tiktu izplatīta ar īpaši plašu vērienu. Kādēļ, jūsu prāt, viņa šai grāmatai piešķīra tik lielu nozīmi?

Mums katram var būt sava iecienītākā Elenas Vaitas grāmata. Tā varētu būt “Laikmetu ilgas”, “Ceļš pie Kristus”, “Kristus līdzības” vai kāda cita grāmata. Un tas ir jauki, ka cilvēkus saista tā vēsts, kas atrodama vienā vai otrā grāmatā. Taču, kaut arī mēs paaugstinām Kristu un runājam par viņu ik dienas,

Kad mēs strauji tuvojamies pravietiskajam laika posmam, par kuru pravietoja Jēzus un Bībeles pravieši, Septītās dienas adventistu baznīca šodien saskaras ar daudziem izaicinājumiem. Ir vietēja rakstura izaicinājumi, un ir izaicinājumi, kas skar visus globāli. Es negribētu veidot sarakstu, uzskaitot visus izaicinājumus pēc kārtas. Ļaujiet vien minēt draudzes remdēno stāvokli, kas atklāts Atklāsmes 3:15-18. Tas attiecas uz nominālismu, kas dziļi iesakņojies nemītīgā aizņemtībā visur un vienmēr, tikai ne personiskā, ģimenes un kopējā pielūgsmē. Rezultātā Bībele netiek pētīta pienācīgā veidā, un Pravieša Gara darbi tiek ignorēti. Nav brīnums, ka šādu cilvēku garīgums cieš neveiksmi, orientācija uz misiju mazinās, un pasaulīgums izmaina pašu būtību tam, ko nozīmē būt septītās dienas adventistam. Vienīgās zāles, ko Jēzus piedāvā šai draudzei, ir iekarsties un atgriezties, un atdarīt savas sirds durvis, lai Kristus varētu ienākt un tur mājot. (Atkl. 3:19, 20)

ram ticīgajam, ir ticēt un gūt pilnīgu palāvību un uzticēšanos Kristum un Viņa glābjošajam darbam mūsu katra labā (1Jāņa 1:7), jo tikai pateicoties Viņam mums ir mūžīgā dzīvība (Jāņa 3:16). Sākmā šī ticība var būt maza, bet lai tā nepaliek šajā līmenī. Praktizējiet to ik dienas. Lai Jēzus kļūst par jūsu personīgo Glābēju, Draugu un Kungu.

Tādēļ dzīvojiet Gara dzīvi. Bez Svētā Gara atjaunojošā spēka jūsu dzīve nevar pat sākties (Jāņa 3:5, 14:17, 16:13). Tajā pašā laikā dzīvojiet mīlestības un vienotības dzīvi. Kristieša dzīve ir atjaunota dzīve vienotībā ar Dievu un līdzcilvēkiem. Vēl vairāk, dzīvojiet dzīvi, studējot Dieva Vārdu un lasot Pravieša Gara liecības. Lai inspirētie raksti jūs vada pie Golgātas (Mt. 4:4, Rom. 10:17, Kol. 3:16). Dzīvojiet arī lūgšanu un garīgo cīņu dzīvi. Sarunājieties ar Dievu katrā savas dzīves solī, kā Pāvils to atgādina, sakot – “lūdziet bez mitēšanās” (1Tes. 5:17), un apvelciet jau labi pārbaudīto bruņojumu, lai stātos pretī ienaidnie-

Elenas Vaitas garīgās dāvanas patiesā nozīme ir sniegt cilvēkiem to, ko Dievs viņai atklāja; un galvenais šīs pravietiskās kalpošanas mērķis ir vest cilvēkus atpakaļ pie Dieva un Viņa Vārda.

mums nevajadzētu būt aklām attiecībā uz notikumiem, kas norisināsies uz Zemes pirms Kristus otrās atnākšanas. Mēs gribam būt gatavi, būt apslēpti Kristū un sagatavot pārējos brīdī, kad Viņš atklāsies savā godībā. Grāmata “Lielā cīņa” ir “pēdējā brīdinājuma vēsts pasaulei”, kas “ir pasniegta daudz skaidrāk nekā jebkurā citā manā grāmatā.” (*Colporteur Ministry*, 127). Es domāju, ka pati grāmatas autore uz šo jautājumu sniedz vislabāko atbildi. Elena Vaita raksta, ka tādas grāmatas kā “Sentēvi un pravieši”, Daniēla un Atklāsmes grāmata, un “Lielā cīņa” šobrīd ir nepieciešamas kā nekad iepriekš. Tām jātiek plaši izplatītām, jo patiesības, ko tās uzsver, atvērs daudzas neredzīgas acis” (*Last Day Events*, 89). Citiem vārdiem, caur grāmatu “Lielā cīņa” un pārējām minētajām grāmatām “patiesība aizsniegs daudzus prātus”. (Turpat.)

Kādi ir Adventistu baznīcas lielākie izaicinājumi šajā laikā?

Kā Jūs definētu, kas pēc būtības ir trīs eņģeļu vēsts, kas mums jāsludina?

Trīs eņģeļu vēsts ir unikāla vēsts, kas tiek pasludināta visā pasaulē pirms Kristus otrās atnākšanas (Atkl. 14:6-11). Tā aicina cilvēkus pielūgt Kungu, kurš ir vienīgais Radītājs. Tajā pašā laikā tā brīdina ticīgos par kritušo Bābeli, lai tos pasargātu no līdzdalības viņas garīgajā netiklībā. Un visbeidzot tiek dots brīdinājums par zvēra pielūgsmi un viņa zīmes saņemšanu. Trīs eņģeļu vēsts būtība ir sagatavot cilvēkus un vērst viņu uzmanību uz vienīgā, patiesā Radītāja pielūgsmi. Trīs eņģeļu vēsts ir garīgi bagātinoša pēc savas dabas, mērķa un funkcijas. Un tā ir orientēta uz misiju, lai ikviens ticīgais var kļūt par tās svētību dalībnieku, kļūstot par svētību citiem.

Kādi būtu jūsu praktiskie ieteikumi ticības izaugsmei?

Atbilde slēpjas pašā jautājumā. Praktiskais padoms, ko vēlētos ieteikt kat-

kam (Ef. 6:13-18). Turklāt dzīvojiet dzīvi, kas nes augļus. Tas iespējams vienīgi, paliekot Kristū (Jāņa 15:4). Un visbeidzot, dzīvojiet pielūgsmes, liecināšanas un cerības dzīvi. Jo vairāk jūs pieaugat pielūgsmē, studijās un sadraudzībā, jo vairāk jūs augat ticībā. (*Seventh-day Adventists Believe*, 149-162).

Ko Jūs novēlētu adventistu draudzēm Latvijā?

Manas ilgas un mana lūgšana par maniem brāļiem un māsām Latvijā ir pastāvīgi mājot Jēzū Kristū. Tas jūs aizvedīs līdz garīgās pieredzes kalna pašai virsotnei, kur jūs staigāsiet kopā ar Dievu līdzīgi Ēnoham. Ļaujiet man to noslēgt ar Pāvila atgādījumu: “Beidzot vēl, brāļi, kas vien ir patiesi, kas svēti, kas taisni, kas šķīsti, kas patīkami, kam laba slava, ja ir kāds tikums un ja ir kas cildināms, par to domājiet!” (Fil. 4:8)

IEGŪSTI TO UN ĪSTENO DZĪVĒ!

Rakeles Arraisas, Ģenerālkonferences Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītājas vietnieces uzruna sieviešu kongresā "Tuvāk mājām".

Priecīgu sabatu! Ir brīnišķīgi, ka šodien atkal varu būt kopā ar jums Latvijā.

Visā pasaulē vairāk nekā puse no draudzes ir sievietes, apmēram 70%. Mēs priecājamies arī par katru vīrieti, kas ir draudzē, jo jūs mīlat mūs un atbalstāt mūs īpašā veidā.

Mēs nenākam uz draudzi, lai saņemtu, bet lai dotu. Visu slavu, kas pienākas Dievam, lūgšanas, ziedojumus... Visu, kas mums ir. Jo mēs esam izdzīvojuši vēl vienu nedēļu. Tāpēc, ka Dievs veic darbu mūsos.

Fil 1:6 ir teikts, ka "tas, kas jūsu sirdīs labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Kristus Jēzus dienai".

Mēs esam kā celtniecības darbos. No spožuma uz spožumu. Tāpēc esam šeit. Un es esmu priecīga, ka es esmu jūsu māsa un jūs esat mana garīgā ģimene. Mana sejas āda ir citāda, man ir atšķirīga valoda, bet Kristū mēs esam vienoti. Man ir patīams prieks būt par instrumentu Dieva rokās.

Mīlestība

Cilvēki pasaulē mirst bez mīlestības. Un arī draudzē daudzi nāk nedēļu no nedēļas, mirstot bez mīlestības. Lai kādos apstākļos jūs dzīvojat šodien, lai kādas problēmas ir jūsu attiecībās, darbā, skolā, paturiet prātā vienu: mīlestība uzvar.

Man bija jāiemācās mīlēt savas pašas dēlu citādākā veidā. Dēlu, kuru ir grūti mīlēt.

Kad mēs atveram Bībeli, mēs redzam,

ka tajā ir ļoti daudz apsolījumu par mīlestību. Mīlestība ir atbilde. Kad mēs pazaudējam mīlestību, mēs pazaudējam visu. Dieva rakstura būtība ir mīlestība. Un ja jūs neesat mīlošs cilvēks, tad Dieva Gars nav jūsos.

Rom 8:35-39 "Kas mūs šķirs no Kristus mīlestības? Vai ciešanas, izbailes, vajāšanas, bads, plikums, briesmas vai zobens? Gluži, kā ir rakstīts: Tevis dēļ mēs ciešam nāvi augu dienu, mēs tiekam turēti līdzīgi kaujamām avīm. Nē, visās šīs lietās mēs pārpārim paliekam uzvarētāji Tā spēkā, kas mūs mīlējis. Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!"

Kas gan tas ir par apsolījumu? Es tagad varētu aiztaisīt Bībeli, un svētruna varētu tikt noslēgta. Jo atslēgvārds ir: NEKAS. Varbūt jums kaut kas nāk prātā, kādēļ Viņš jūs nemīl. Varbūt jūs šajā nedēļā izdarījāt kaut ko sliktu? Viņš jūs joprojām mīl. Draudze nav ideāliem cilvēkiem. Draudze ir grēcīgiem, nepilnīgiem cilvēkiem.

Trīs soļi tuvāk Dievam

Atcerieties, kad Dievs teica Ābrahamam: "Ej, es Tevi padarīšu par lielu tautu," Ābrahams ticēja un pakļāvās Dievam. Kā mēs varam uzticēties kā Ābrahams? Tie ir trīs soļi:

1) Viņš ticēja. Kristieša dzīvē tā ir at-

slēga. Apsolījumi. Lasiet, iegaumējiet un ticiet. Ja Jēzus tā teica, tad ticiet tam. Man ir daudzi apsolījumi sirdī, kurus es citēju katru dienu;

2) Iegūstiet ticību. Tas ir apsolījums. Mums ir jāpieaug savā ticībā.

3) Gaidiet. Dievs piepildīs apsolījumu. Visi Dieva solījumi nāk ar 3 nosacījumiem. Bet šodien man jums ir apsolījums, kas ir pieejams tieši tagad. No Jesajas grāmatas. Viņš bija liels sludinātājs. Kā saņemt mīlestību tik, lai varētu to sniegt arī citiem?

Dievs zina Tavu vārdu

Kad man ir bijuši nedrošības brīži, kad es šaubījos... jo daudzas reizes savā dzīvē es kā mācītāja sieva, kā līdere, kā sieviete esmu bijusi viena un nobijusies. Sevišķi mēs, sievietes, kad mēs ejam cauri savas dzīves ielejām. Kad mūsu ķermenis mainās. Kad mums jāpierod pie lietām, kas nav bijušas pirms tam.

Jesaja ir viena no manām mīļākajām grāmatām. Neviena cita grāmata Vecajā Derībā neattēlo Dieva mīlestību tik skaistā veidā. Viņš dzīvoja tieši tādā pašā laikā kā mēs. Sabiedrība bija korumpēta, ekonomika gāzās, ģimenes šķīrās jebkurā mazākajā lietā. Cilvēki cieta, jo viņi bija trimdā. Jesaja lūgšanās iestājas par cilvēkiem, pēc cerības. Mums ir personīgs DIEVS, KURŠ ZINA, KAS TU ESI. Dažreiz mēs dzīvojam vidē, arī draudzē, kur neviens mūs neredz un nepazīst. Atcerieties, ka cilvēki sastapās ar daudz grūtībām. Je-

saja 49:1 – “Tas Kungs aicināja mani jau no mātes miesām, jau no manas mātes klēpja Viņš domāja un atcerējās par manu vārdu.” Šie vārdi mums sniedz identitāti. Kā dzīvot šodien. Es esmu kaut kas! Dievs zina manu vārdu un ir brīnišķīgi izveidojis.

Manas koledžas gados es saskāros ar eksistenciālu krīzi. Es skatījos uz sevi spogulī, es domāju: Rakele, tu neesi skaista. Es daudzreiz raudāju, pat ejot uz draudzi. Kādu dienu mācītājs lasīja šos vārdus. Un es teicu sev: Rakele, tavš vārds ir “skaista” un tu patiešām esi skaista.

Kad mēs ar vīru skatījāmies uz mūsu pirmā mazbērna ultrasonogrāfijas bildi, mēs nevarējām vien par viņu nopriecāties. Mēs zinājām, ka viņu sauks Benjamīns. Es zināju, ka viņš būs pats skaistākais zēns pasaulē. Mēs viņu jau mīlējām, kad viņš vēl nebija piedzimis. Tas ir tas, ko Jesaja mums cenšas pa-

mīlu, un vēlāk to nedzirdēt 35-40 gadus no savas dzīves.

Kad es biju stāvoklī ar savu otro dēlu, man bija ļoti sarežģīta grūtniecība, jo man bija masalas. Ārsts teica, ka vienīgais risinājums ir veikt abortu. Es biju 3,5 grūtniecības mēnesī... Bet es jau mīlēju savu dēlu! Man jau pat jau bija viņa vārds - Andrejs. Es jau biju dedzīga par viņu. Pienāk grūtības, un jūs nezināt, ko darīt. Un Dievs nerāda: Rakele, izlasi šo te. Jums ir jāuzticas. Vīrs teica, varbūt jāseko ārsta padomam.

Es nepiekritu un teicu to, ko Anna Vecajā Derībā. Es lūdzu pēc viņa dzīvības. “Ja Tu man dosi šo bērnu, viņš būs Tavš. Dari visu, ko gribi. Es darīšu visu, kas manos spēkos. Visu savu naudu es ieguldīšu, lai izglītotu viņu Tev.” Dzemdību namā es sāpēs kļiedzu uz Dievu, lai viņš dod man manu bērnu. Teicu ārstam, kad bērns būs piedzimis, lai man uzreiz dod bērnu rokās. Bet

saprotat? Varbūt kāds jūs ir aizmirsis? Varbūt kāds jūs ir atstājis? Pat ja māte jūs atstātu, Dievs saka: NEKAS man neliks Tevi mīlēt mazāk. Dievs zina mūsu asaras un mūsu vajadzības. Viņš rūpējas par mani. 15.pantā ir teikts: “Es tevi neaizmirsīšu. Redzi, abu savu roku plaukstās Es tevi esmu iezīmējis.” Senajā civilizācijā, Ēģiptē bija jāuztēto vīra vārds uz rokas, lai visi to varētu redzēt. Indijā, piemēram, liek skaistu kaklarotu kā apliecinājumu tam, ka kāds tevi mīl un būtu gatavs par tevi nomirt. Brazīlijā gredzena iekšpusē iegravē vīra/sievas vārdu.

Viņš Tevi nekad nenodos. Tā ir Derība. Jūsu vārds ir Jēzus rokās. Viņš par jums nomira. NEKAS nevar jūs izņemt no Viņa rokām.

Beigu beigās Mīlestība uzvar

Kad es ceļoju, es nebaidos, jo Dievam ir mans vārds. 24 stundas dienā.

Dievs nekad mūs neatstāj vienus. Pat dzīves zemestrīcēs un vētrās. Sevišķi tad, kad mēs lūdzam, bet no Debesīm ir... klusums.

teikt. Ka es tevi tik ļoti mīlu, ka NEKAS mūs nespēj šķirt. Tev ir vārds no mātes miesām. Tev ir identitāte Kristū. Bet 14.pantā tauta žēlojās: “Tas Kungs mani ir atstājis, Tas Kungs mani ir aizmirsis!” Viņi izmisumā sauca uz pravieti.

Dievs nekad mūs neatstāj vienus. Pat dzīves zemestrīcēs un vētrās. Sevišķi tad, kad mēs lūdzam, bet no Debesīm ir... klusums.

Tu vienmēr esi Dieva sirdī

Daudzus gadus Ķīnā uz ielām varēja sastapt pamestas mazas meitenes. Tas ir valsts politikas dēļ par vienu bērnu ģimenē. Daudzas mātes bezbailīgi atbrīvojās no saviem bērniem. Par laimi, šī politika ir atcelta.

Ģimene ir tā vieta, kur mēs mācāmies mīlēt. Arī manā ģimenē. Mans tētis ir pensionēts mācītājs. Mēs atstājam vecākus, dažkārt apprecamies, lai mācītos, kā tas ir mīlēt un būt kāda mīlētam. Es neatceros to, ka visus šos 30 gadus vīrs būtu mani atstājis. Ziniet, kāpēc es to saku? Tāpēc, ka visbriesmīgākā sajūta cilvēkam ir tā, ka viņš jūtas aizmirsts. Ir briesmīgi dzirdēt: es tevi

cita sieviete (ķīniete), kas bija man tieši blakus dzemdību zālē, teica, ka negrib redzēt savu bērnu...

Es jau biju emocionāli gatava dzīvot ar aklu bērnu. Jo mans pirmais bērns bija slimīgs. Es domāju, varbūt Dievs grib, lai es upurēju dzīvi sava dēla labā.

Bērns piedzima. Un es viņu draudzē izglītoju. Viņš ir advokāts. Savas prakses vidū viņš zvanīja un teica, ka Dievs viņu aicina kļūt par mācītāju. Viņš izmainīja savas studijas. Kļuva par mācītāju.

Šis stāsts vēl nav galā. Tajā dienā pie durvīm pieklauvēja medmāsa. Viņai rokās bija... ķīniešu zēns. “Rakele, māte aizgāja. Viņa pat nevēlas redzēt sava bērna seju. Varbūt Tu viņu varētu barot, kamēr atradīsies kāds, kurš gribētu viņu adoptēt?” Es piekritu. Pēc 4 dienām atnāca skaists pāris un adoptēja viņu. Jautājums: vai es aizmirsu šo bērnu, kuru baroju 4 dienas? NEKAD. Vēl tagad viņš daudzreiz man rādās sapņos. Kāpēc es jums visu šo stāstu?

Tad, kad mēs esam uz ceļiem, raudam un lūdzam... Dievs saka, ja pat māte aizmirsīs, kas ir gandrīz neiespējami. Es tevi nekad neaizmirsīšu. Vai jūs to

16.p. “Tavi mūri ir vienmēr manā priekšā.” Jo tauta raudāja, ka nav nekādas aizsardzības. Mātes raudāja, ka viņu bērni bija neaizsargāti. Nav cerības, nav aizsardzības. Ienaids mūs var paņemt, lai mēs būtu viņa vergi. Varbūt arī jūsu mūri ir iznīcināti. Jūsu laulība, attiecības ar bērniem, garīgā dzīve... Dievs saka - būs atjaunošanas laiks. Ja jums nav darba, jūs esat slim... Dievs jūs redz. Man ir mans mūris, kuru uzceļ Dievs. Viņš var atjaunot, dziedināt. Tas ir mīlestības spēks. Beigu beigās Mīlestība uzvar, pat ja jūsu mūri ir iznīcināti.

Tā ir cerība. Dievs ir mīlestība.

Pirms Jēzus nāks uz mākoņa, mums joprojām ir jādzīvo šajā pasaulē. Atcerieties, ka mums būs grūtības un problēmas, pieķerieties apsollījumiem un ticiet, ka NEKAS nespēj mūs šķirt no Dieva mīlestības.

Es varu staigāt ar pārliecību, jo nekas nespēj mūs šķirt no dzīvības grāmatas. Ja jūs piekrītat tam, tad sakiet: es tam ticu! Lai Dievs mums palīdz būt uzticīgiem, līdz brīdim, kad varēsim redzēt savu vārdu Jēzus rokās.

Pierakstīja Elīna Ģipsle

TUVPLĀNĀ JAUNIEŠU KONFERENČU KOMANDA

No 4. līdz 6. maijam Saulkrastos, “Minhauzena Undā”, norisināsies jauniešu konference “Ir laiks”. Trīs dienas visi dalībnieki tiek aicināti būt garīgās izaugsmes, iedvesmas un sadraudzības atmosfērā, kur par uzrunām gādās Dans Millares un viņa sieva Andrea (Zviedrija). Pasākums ir liels un lielai daļai adventistu jauniešu jau zināms un gaidīts. Bet nepamanītas paliek konferences organizēšanas procesa detaļas, kuras nelielā sarunā ar konferenču komandas dalībniekiem atspoguļošu šajā jauniešu lappusē.

To ir vērts atklāt, jo, kā jau ikviena Dieva dota kalpošana, tā ir paredzēta mūsu pašu rakstura izaugsmei un Dieva iepazīšanai. Šobrīd konferenču komandā darbojas pieci jaunieši, katrs savā atbildību jomā, bet viena mērķa vienoti.

Kā izveidojās šī brīža jauniešu konferenču komanda?

Alīna Rimkus: Apzinājos, ka uzdevums nav viegls. Vispirms šo jautājumu noliku Dieva priekšā. Lūdzu par to ilgāku laiku, bet zināju, ka, lai izveidotos komanda, pašai ir

jāspēr pirmais solis. Ir jāsāk meklēt, iepazīt cilvēkus, viņu intereses un prasmes. Domāt par iespējamajiem kandidātiem un tos arī uzrunāt. Tad Dievs vai nu atvērtu durvis, vai aizvērtu. Bija dzirdēta pasaulē zināma mācība – savā komandā ņemt tādus cilvēkus, kuri ir gudrāki un zinošāki par tevi. Zināju, ka tas ir gudrs un vērā ņemams padoms. Sākumā baidījies tā darīt, bet tad padevos Dievam, uzdrošinājos pieņemt šo izaicinājumu un ieguvu komandu, kas ir ar degsmi kalpot un mācīties, vēlmi palīdzēt un otru celt un atbalstīt. Cik interesanti, ka esam komanda, kur katrs esam tik atšķirīgas personības, bet spējam vienoties

vienam mērķim. Strādājot komandā, atklājās daudzi talanti, ko Dievs viņiem ir devis, un priecājos, ka viņi tos var pilnveidot Dieva darbā.

Kas ir bijis jūsu šī brīža kopīgais lielākais izaicinājums?

Alīna Rimkus: Patiesībā līdz šim nav bijuši ievērojami izaicinājumi. Tie laikam ir bijuši tik mazi, ka vairs nevar atcerēties, ka tādi bijuši. Domāju, ka īstais izaicinājums būs tikai priekšā, tad kad reāli konference notiks. Viss, ko pašlaik plānojam, beidzot realizēties. Varam jau uz papīra izplānot, kas kurā laikā notiks, bet realitātē vienmēr kaut kas kavējas. Piemēram, var gadīties, ka pēdējā brīdī kādu iemeslu dēļ uz konferenci nevar ierasties kāds, kuram ir uzticēts ko organizēt. Tad uz vietas radīsies šīs komandas lielais izaicinājums, kur atrast aizvietošanu. Vienmēr var kas atgadīties: elektrība pazust vai projektors nedarbojas, pusdienu porcijas trūkums vai kāda cita tehniska kļūme. Bet galu galā jāsaglabā miers un jāsaprot, ka jauniešu konference ir pasākums, kur garīgi augt, kur klausīties Dieva Vārdu un baudīt piedzīvojumus kopā ar Viņu. Ja to apzinās, tad tehniskās kļūdas vienmēr būs mazsvarīgas. Izaicinājumi ir laba lieta. Tie liek saprast, cik varens ir Dievs, un stiprina mūsu ticību, ka viss ir Dieva kontrolē! Dievs visu zina labāk!

Kā jauniešu konferenču organizēšana ir sekmējusi tavu izaugsmi? Un kādās jomās?

Alīna Rimkus: Jauniešu konference bija pirmā kalpošana, kurā iesaistījies uzreiz, kad sāku studēt Rīgā. Ir jau trešais gads, kad darbojos konferenču komandā, un nevar nepamanīt, cik daudz ko esmu iemācījusies. Izaugsme jau nenotiek vienā acumirklī. Tā lēnām attīstās, pieaugot pieredzei. Organizēšanas rezultātā esmu kļuvusi daudz atvērtāka un komunikablāka. Tik ļoti nebaudos izteikt savu viedokli. Tagad, pirms ko publiski saku, apdomājos tikai trīs reizes nevis desmit. Esmu iemācījusies nebaidīties no kļūdām, kas iedrošina realizēt jaunas idejas. Manuprāt, esmu izaugusi arī garīgi, jo organizēšanas procesā ir vajadzīga nepārtraukta uzticība Dievam. Pilnīgi uzticēties es vēl mācos, bet tagad tas ir daudz vieglāk nekā agrāk. Apzinoties, ka pats neko nevari, Dieva spēks nespēkā var parādīties. Priecājos, ka pirms trim gadiem piekritu iesaistīties konferenču komandā. Ja to nebūtu izdarījusi, pašlaik sēdētu dievnama solos, joprojām baidīdamās. Pašlaik dzīvoju ar moto: nepamēģināsi, nezināsi! Dievs katram ir devis talantus, mūsu uzdevums ir tos attīstīt. Vienmēr ej ar tādu domu. Varbūt šajā lietā Dievs man ir devis tikai vienu talantu, nu tad jādara, lai tos divus sadabūtu. Bet, ja Dievs devis tos piecus talantus, tad jāattīsta savas prasmes, lai rezultātā varētu Dievam atdot desmit talantus. Lai arī cik lielu vai mazu dāvanu Dievs būtu devis, katru var attīstīt.

Kuru jauniešu konferences programmas daļu jūs gaidāt visvairāk un kāpēc?

Alīna Rimkus: Es visvairāk gaidu rīta slavēšanas un lūgšanu laiku. Tas ir skaists rīta iesākums. Šis laiks ir veltīts, lai sarunātos ar Dievu. Tas ir īpašs laiks, kad izlūdzies Dieva vadību visai dienai, kad Dievu aicini sev līdzī visās dienās

gaitās. Laiks, kad noskaņot savu sirdi un prātu, lai Svētais Gars nākamās uzrunas laikā varētu īpaši skart sirdi. Tas ir laiks, kad personīgi vari izrunāties ar Dievu, nolikt visas bažas, uztraukumus, priekus un laimes stāstus pie Viņa kājām. Un tad pateicībā slavēt Dievu par Viņa darbiem, par Viņa gādību, rūpēm un mīlestību!

Ance Možeiko: Tā kā esmu atbildīga tieši par programmu, tad nevaru izcelt kādu konkrētu programmas daļu. Es ļoti gaidu visu gan brīdi, kad, konferenci atklājot, pirmos vārdus teiks vadītāji, un to, kā pirmo reizi atskanēs konferences himna, gan Vilņa Latgaļa uzrunu visiem dalībniekiem, konferenci noslēdzot. Mana vislielākā vēlēšanās ir, lai visu, kas notiks šo dienu laikā, vadītu Svētais Gars un Dieva klātbūtne varētu mājot mūsu vidū ikkatrā brīdī un

Mēneša citāts

“Neatkāpieties izmisumā! Mums bieži savas nepilnības un kļūdu dēļ būs jāzemojas un jāraud pie Jēzus kājām, tomēr mums nav jāzaudē drošība. Pat ja ienaidnieks mūs pārvar, Dievs mūs nav atmetis, atstājis un atstūmis. Nē, pie Dieva labās rokas ir Kristus, kurš iestājas par mums!”

(Elena Vaita, 22.04., “Ticība – mans dzīvesveids”)

ikkatrā vietā. Es ticu, ka svētības varēsim gūt katrā konferences sadaļā.

Maija Ķīkule: Tas, ko es no konferences gaidu visvairāk, ir galvenās uzrunas. Manuprāt, tās ir katras konferences svarīgākā sastāvdaļa, pamats, uz kā arī tiek būvēts viss pārējais. Šī gada konferences virziens ir evaņģelizācija, kas, man liekas, ir ļoti aktuāls jautājums katram kristietim – kā vislabāk un dziļāk atklāt Jēzu un Viņa patiesību citiem, kā uzrunāt cilvēkus, kuri ir mums apkārt, parādot Dieva mīlestību un taisnību.

Ko par Dieva raksturu jūs gribētu stāstīt citiem kā pašu pirmo?

Alīna Rimkus: Mīlestību, jo Dievs ir mīlestība, un baušļu piepildījums ir mīlestība. Gan daba, gan piedzīvojumi, gan pārdzīvojumi liecina par Dieva mīlestību. Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepieņem ļaunu. Tā nepriecājas par netaisnību, bet priecājas par patiesību. Tā aplāj visu, tā tic visu, tā cer visu, tā panes visu. Dievs tāds ir un vēlas, lai arī mēs pieaugtu šajā mīlestībā. Jēzus uz šīs zemes atklāja pilnīgu Tēva raksturu. Jēzū mēs varam ieraudzīt pilnīgu mīlestības piepildījumu. Jo tik ļoti Dievs pasauli

mīlējis. Un viņa mīlestības dēļ mums ir dāvāta dāvana, mūžīgā dzīvība,, kuru var iegūt ticībā uz Jēzu Kristu. Slava Dievam par Viņa bezgalīgo mīlestību!

Ance Možeiko: Dievs ir tik ļoti augstāks par mums, ka mēs Viņu nevaram izprast. Viņš ir daudz labāks, mīlošāks, žēlojošāks, uzticīgāks un taisnīgāks nekā cilvēks vispār var iedomāties. Mans mīļākais pants ir Jesajas 64:4- “Kopš mūžīgiem laikiem nav dzirdēts un piedzīvots, neviena acs to nav redzējusi, ka bez Tevis būtu vēl kāds cits Dievs, kas tā palīdz tiem, kas paļaujas uz viņu.” Esmu piedzīvojusi, ka Dievs nokārto visas lietas, ko Viņam uzticu. Paļauties uz Viņu, tā vienmēr ir vislabākā un visdrošākā izvēle. Un cik ļoti Dievam patīk iepriecināt! Esmu vienmēr aizkustināta, nepelnīti saņemot mazākus un lielākus “uzmanības apliecinājumus”- aizkavēts sabiedriskais transports, no svešinieka uzdāvināta vilciena biļete, pārcelts eksāmena datums no sestdienas uz piektdienu. Tā es dzirdu Viņu sakām man - Es tevi mīlu, tu esi man ļoti dārga. Mūžīgais Dievs vēlas iegūt manu draudzību - draudzību uz mūžību! Mani pārsteidz, cik liela ir Dieva mīlestība pret mums, grēciniekiem.

Maija Ķīkule: Nesen lasīju Soģu grāmatu, un tajā tik ļoti spilgti un dzīvi saskatīju Dieva bezgalīgo žēlastību un mīlestību pret Viņa ļaudīm – lai gan Israēls tik neskaitāmi daudz reižu novērsās no Dieva, “darīja to, kas ļauns Tā Kunga acīs” (Soģu 3:7), tomēr katru reizi, kad tie, mēģinot rast izeju no grūtībām, piesauca Viņa Vārdu, Dievs atkal un atkal tos uzklaušīja un izglāba. Manuprāt, šis tik ļoti atklāj Dieva mīlestību pret katru no mums – mēs visi savā ceļā kļūdamies, cits vairāk, cits mazāk, bet mūsu Radītājs savā dziļajā mīlestībā pieņem ikvienu, ja vien izvēlamies iet pie Viņa pilnīgā sirds pazemībā, nododoties Tā Kunga vadībai.

Ko jūs sagaidāt no jauniešu konferences “Ir laiks” savā personīgajā dzīvē?

Alīna Rimkus: Sagaidu jaunu motivāciju un jaunu dzenuli nākamajām pārmaiņām savā dzīvē. Ceru, ka Dievs parādīs kādu jaunu virzienu, kur doties, ko attīstīt. Sagaidu, ka konferences 3 dienas atkal no jauna atgādinās, ka šajā pasaulē, tikai dzīvojot kopā ar Dievu, es varu būt laimīga. Apjaust, cik Viņš ir varens un spēcīgs, cik Viņš ir mīlošs. Vēlos, ka šajās dienās es vēl vairāk iemīlētu Dievu. Ceru, ka debesu atmosfēra, kas valdīs konferences laikā, ik dienu atgādinās un liks ilgoties pēc debesīm.

Maija Ķīkule: Man personīgi jauniešu konferences vienmēr ir bijušas kā garīgs stiprinājums, atjaunošanās, iespēja piedzīvot Dieva klātbūtni, iespēja mācīties un iepazīt vairāk mūsu Radītāju. Šī gada konference būs īpaša ar vēsti par evaņģelizāciju, aicinājumu līdzdalīt mums apkārt esošajiem cilvēkiem patiesību, ko paši esam ieguvuši Dieva žēlastībā. Jēzus nāks drīz, bet ir vēl tik daudz kā darāma gan mūsos pašos personīgi (rakstura izaugsmē), gan arī kalpošanas, evaņģelizācijas darbā. Ļoti ceru, ka konference būs kā vērtīgs spēcīgums un atspēriena punkts turpmākajam darbam.

Ance Možeiko: Ļoti vēlos, lai varētu sadzirdēt, ko Dievs man teiks. Lai pienākumi, problēmu risināšana un “skriešana” konferences laikā nenomāktu Dieva balsi. Un to jau nekad nevar zināt, ko tieši Viņš teiks. Ceru, ka priecīgi varēšu atsaukties, lai kas tas arī būtu.

Intervēja
Jana Janišauska

“Piecas lietas, kas iedvesmo”

Diāna Zelča

Cilvēku stāsti – kā Dievs ir pārveidojis vai brīnumainos veidos vadījis cilvēkus. No tumsas uz gaismu, no egoisma uz nesavtību, no bezjēdzīgas vai salauztas dzīves uz dzīvi, kas dāvā prieku un cerību desmitiem un simtiem. Tie var tikt stāstīti dažādos veidos – personiski, caur grāmatu, mūziku vai

filmu, bet šādi stāsti atstāj uz mani milzīgu iespaidu.

Daba – it īpaši neskartas dabas nostūri, kur klusumā varam atrast kaut ko sen aizmirstu vai pazaudētu. Caur tās skaistumu Dievs vienmēr savaldzina manu sirdi, atjauno fiziski un garīgi, ļauj atpūsties un smelties no šī skaistuma, lai atkal dotos tālāk.

Pasaules sāpes un vajadzības – kāpēc tās mani iedvesmo? Jo tās man atgādina, cik daudz es varu darīt, cik ļoti šai pasaulei un cilvēkiem apkārt ir vajadzīgs mans un tavš smaids, ka katram labam darbam un centienam ir vērtība. Tās iedvesmo neiegrīmt sevī, nekoncentrēties uz savām problēmām, bet dot un meklēt, kā kaut ko no visām šīm vajadzībām apmierināt, kā kaut ko šajā pasaulē izdziedināt.

Mīlestība – kad redzu kādu pāri, ģimeni vai personu, kurš nesavtībā veic kādu mīlestības darbu, tas mani patiešām iedvesmo. Ik pa laikam pārlasu Pāvila 1. vēstules korintiešiem 13. nodaļu, lai pārbaudītu savu sirdi, lai redzētu, cik nepilnīga vēl ir mana mīlestība, un sev atgādinātu, ka mīlestība nekad nebeidzas.

Mūzika – lai arī to jau minēju, runājot par cilvēku stāstiem, mūzikai tomēr ir īpašas spējas mani pacelt un iedvesmot. Tad, kad nevaru saņemties ne lūgt, ne lasīt vai darīt, viena dziesma var mani pacelt un „iekustināt”. Ir dziesmas, kuras klausos jau gadiem. Šķiet, ka katrai īpašai atmiņai, brīdim vai cilvēkam man ir kāda dziesma.

IR LAIKS

JAUNIEŠU KONFERENCE

4.-6.
MAIJS

RUNĀTĀJS:
DANS MILLARES

VIETA:
MINHAUZENA UNDA
AINAŽU IELA 74, SAULKRASTI

WWW.EJ.UZ/JK2018

/SDAJAUNIESI

/SDAJAUNIESI

KRĀ: Brālīt, cik tev skaists blociņš! Melns ar oranžām vārniņām! Ko tu tajā raksti?

KRŪ: Tikai neiedomājies, Krā, to vērt vaļā un lasīt! Tur ir mani nopietnie pieraksti.

KRĀ: O, nopietnie! Izklausās nopietni. Ko tu tur pieraksti?

KRŪ: Es pierakstu visādus notikumus, kad kāds man ir nodarījis ko sliktu!

KRĀ: Kāpēc tas jāpieraksta?

KRŪ: Nu, tāpēc, lai es šos nodarījumus netīšām neaizmirstu.

KRĀ: Bet kāpēc tu gribi atcerēties nejaukās lietas un nepatīkamos notikumus?

KRŪ: Kas tur ko nesaprast! Tas ir tāpēc, lai es atcerētos, kam un ko nekādā gadījumā es nedrīkstu piedot!

KRĀ: Tas ir tavs nepiedošanas blociņš?

KRŪ: Vari to nosaukt arī tā.

KRĀ: Vai tu, Krū, tajā esi ierakstījis kaut ko arī par mani?

KRŪ: Pagaidi, jāpaskatās. Tā uzreiz nevaru atcerēties. Lūk, kur ir! 2016. gadā tu nosūdzēji tētim, ka divas dienas es nebiju skolā. Bet man bija attaisnojums, jo bija jātrenējas futbola mačam.

KRĀ: Un tu man to neesi piedēvis, kaut arī tā bija balta patiesība?

KRŪ: **KRŪ:** Ak, nē, šim nepiedošanas termiņš ir beidzies. To es tev piedevu 2018. gada 3. janvārī, kad tu man uzdāvināji tās stilīgās futbola zeķes!

KRĀ: Brālīt, tu nu gan esi jocīgs! Kam tev vajadzīgi tādi nepiedodamo lietu saraksti?

KRŪ: Tāpēc, lai neviens neiedomātos, ka man

var visādi darīt pāri un par to nekas nebūs! Būs! Es būšu dusmīgs! Un nepiedošu! Man uz to ir tiesības!

KRĀ: Bet tu jau pats arī kādreiz nodari pāri citiem. Atceries, tu apvainoji Fredi, ka viņš čiepj no mūsu pastkastītes vēstules un žurnālus, bet tā nebija patiesība. Kad tu Fredim lūdzi piedošanu, viņš neko nerakstīja nekādos blociņos, bet tūlīņ tev piedeva!

KRŪ: Lai Fredis dara kā grib! Saprātīgi tas nav, un viss! Esmu pārliecināts, ka arī normāli cilvēki dara tieši tāpat! Nepiedod tā pa labi un pa kreisi visiem pāridarītājiem.

KRĀ: Labi, varbūt pajautāsim mūsu draugam Vilnim? Viņš noteikti zinās, kā dara normāli cilvēki – piedod vai nepiedod viens otram.

KRŪ: Pajautāsim! Es redzēju viņu pavisam nesen parkā runājamies ar kādu vecu vīru. Varbūt viņš vēl tur ir?

KRĀ: Dodamies tur!

KRŪ: O, re kur ir mūsu cilvēkdraugs! Sveiks, Vilni!

Vilnis: Sveiki, vārnēni!

KRĀ: Mēs Tev gribējām pajautāt, vai tev gadījumā ir nepiedodamo lietu saraksts?

KRŪ: Nu, tāds blociņš, kur tu pieraksti to, ko kādam vajag nemūžam nepiedot! Tev tāds ir?

Vilnis: Nē, tāda blociņa man patiešām nav.

KRĀ: Redzi, brālīt, normāli ir tad, kad nepieraksta tādas pāridarījumu lietas!

Vilnis: Bet man ir kāds cits blociņš, kurā es rakstu to cilvēku vārdus, par kuriem es runājos ar Dievu.

KRŪ: Tu sūdzies Dievam?

ViLnis: Es stāstu Viņam visu, kas uz sirds.

KRŪ: Bet kuri cilvēki ir ierakstīti tavā blociņā?

ViLnis: Tie ir cilvēki, kurus mīlu, kuri man ir svarīgi, un arī tie, kuriem klājas grūti, kuri ir neskumuši, slimi vai nelaimīgi.

KRŪ: Bet kur tu raksti tos, kuri ir pret tevi slikti?

ViLnis: Tos es rakstu tieši tajā pašā lūgšanu blociņā.

KRŪ: Sliktos pie labajiem?

ViLnis: Mīlie vārnēni, Dievs grib, lai mēs lūdzam par visiem cilvēkiem un lai mēs nepieņemam ļaunu. Viņš saka: "Neatmaksājiēt ļaunu ar ļaunu, bet domājiēt, kā varat darīt labu visiem cilvēkiem. Piedodiet cits citam, kā Dievs jums ir piedēvis."

KRŪ: Es gan tā nemāku!

ViLnis: Arī cilvēki dažkārt tā nemāk. Citam paiet visa dzīve, kamēr tas iemācās piedot.

KRŪ: Vai Dievs piedod ļaunajiem?

KRŪ: Nu, tādiem, kuri ir neganti un piedošanu nemaz nav pelnījuši?

ViLnis: Pastāstīšu jums stāstu par kādu dēlu, kurš vienu dienu sacīja savam tēvam: "Man ir apnicis dienu no dienas strādāt visus grūtos mājas darbus! Esmu nolēmis doties projām no mājām pasaulē laimi meklēt! Dod man manu daļu naudas tūlīt!"

KRŪ: Nu gan bezkaunīgs! Laikam kārtīgi dabūja pa mizu no tēva?

ViLnis: Nē, Krū. Tēvs izpildīja dēla lūgumu, un tas devās projām no mājām. Svešumā dzīvodams, tas notērēja visu naudu. Līdz ar naudas beigšanos pazuda arī visi draugi, kas palīdzēja to tērēt. Nu dēls bija pilnīgs nabags. Tam nebija ne darba,

ne maizes.

KRŪ: Ko tad var gribēt! Nauda jau neaug kā kartupeļi dobē! Vajadzēs vien puisim pastrādāt!

ViLnis: To viņš arī darīja. Dēls piekrita pie kāda saimnieka ganīt cūkas. Viņa alga bija tik niecīga, ka tas dzīvoja pusbadā. Viņš bija izmisis un ļoti nelaimīgs.

KRŪ: Pats vainīgs! Nevajadzēja būt tik lecīgam, sāpināt tēvu un iet prom no mājām.

ViLnis: Tieši par mājām šis dēls domāja aizvien vairāk, līdz kādu dienu viņš teica: "Es celšos un iešu pie sava tēva! Tur pat kalpiem klājas labāk nekā man tagad! Es esmu sāpinājis savu tēvu un grēkojis pret debesīm un pret viņu. Lūgšu, lai tēvs mani pieņem par kalpu. Neesmu cienīgs būt par dēlu. Un viņš cēlās un gāja pie sava tēva.

KRŪ: Es domāju, ka tēvs viņu neņems pretī! Nav pelnījis!

ViLnis: Bet tēvs tā nedomāja. Jau tālumā pamanijis savu dēlu nākam, viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un sirsnīgi apskāva to! Tēvs veda to mājās, apģērba tīrās drānās un sarīkoja svētkus. Viņš priecājās un sacīja: "Šis mans dēls bija miris, un nu tas ir atkal dzīvs! Viņš bija pazudis un ir atkal atrasts!" Tēva sirds piedod!

Tieši tāpat arī Dievs piedod katram, kas nāk pie Viņa!

KRŪ: Piedot māc tas, kurš mīl?

ViLnis: Patiesa Dieva bērna sirdī dzīvo mīlestība, un tad arī piedot otram nav grūti. Nepiedošana dara ļaunu tai sirsnīgai, kurā tā māj. Tāpēc neturēsim ļaunu prātu cits uz citu! Mīlēsim, jo Dievs mūs pirmais mīlējis!

ATŠIFRĒ: aizstāj minētos burtus ar norādītajiem burtiem, bet pārējos pārraksti, kādi tie ir!

Č -> A H -> E F -> I X -> S Ū -> O

J Č Č T Z Ī X T Č M F H X X Č V Ū X G R Ē K Ū X

T Č D V F Ņ Š F R U Z T F C Ī G X U N T Č F X N X

K Č V F Ņ Š M U M X P F H D Ū D G R Ē K U X U N

Š Ņ Ī X T Č M Ū X N Ū V F X Č X N H T Č F X N Ī B Č X

MENOPAUZE

12.05.2018., SESTDIENA, PLKST. 17:00

- Dzīves noriets vai pārmaiņas jaunam sākumam?
- Ja Tava enerģija vairs nav tāda kā agrāk un jūties iztukšota
- Ja Tev samazinās koncentrēšanās spējas un pasliktinās atmiņa
- Ja Tev kļūst vienaldzīga laulāto tuvība
- Ja Tevi pārsteidz biežas garastāvokļa svārstības

**... tad lekcija ir domāta tieši Tev ...
Uz tikšanos!**

Norises vieta:

Rīga, Baznīcas iela 12a

Lektors: Anna Suhanova, vecmāte, sertificēta dabīgās ģimenes plānošanas instruktore

Programmā: lekcija, diskusijas, praktiski padomi, kā arī veselīgu gardumu degustācija un receptes